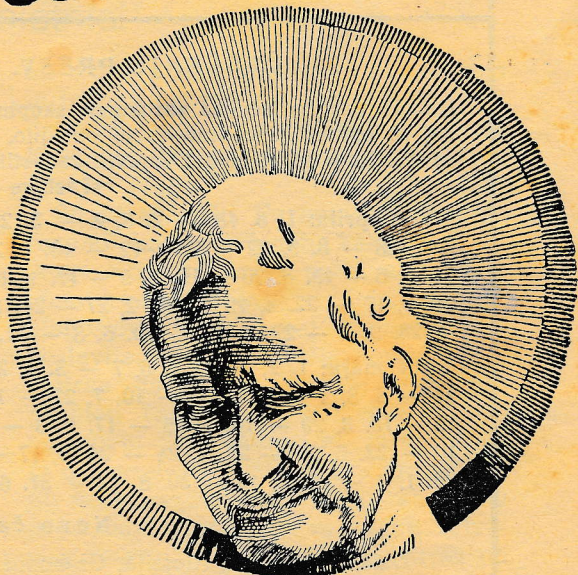

Salezijanski Vestnik

„Sinovi moji, imejte
za sovražnike svete vere
tiste, ki z besedo ali s pe-
resom napadajo papeževo
oblast.“

Bl. Janez Bosko.

S prilogo
„VELESILA“

Poštnina plačana v gotovini

GLASILO ZA SAL. SOTRUDSTVO

VSEBINA: Ob stoletnici — Sveto leto — Marijina slika — Z vso brzi-
no... — IZ NAŠIH MISIJONOV: Salezijanski misijoni (njih zgodovina) — Ka-
ko je bilo z našimi med japonsko kitajsko vojsko? — Kako živijo kitajski otroci — Pavelček - samosrajčnik — Kača kobra - božjeropnica — Nenavadna ope-
racija — Narodi prihajajo — Naš misijonar Dijoniz Vrhovnik piše iz Makasa, Ekvador, Južna Amerika — Kako lepo nam je bilo ob preganjanju — Šintoistični obredi na Japonskem — Naši misijonarji na Japonskem: v Beppo — PO SALEZIJSKEM SVETU: ... MILOSTI MARIJE POMOCNICE.

ČEŠČENJE PRESV. SRCA JEZUSOVEGA

Debelo tiskana številka zaznamuje skupino; prva za njo opravilo, druga dan, kdaj naj se opravi zadostilno sveto obhajilo. — Vsak naj si zapomni, h kateri skupini spada. Kdor bi ne mogel opraviti zadostilnega sv. obhajila v določenem dnevu, naj si izbere drug dan.

V aprilu: 1. 6, 18 — 2. 3, 2 — 3. 2, 9 — 4. 4, 3 — 5. 8, 16 — 6. 9, 7 — 7. 6, 28 — 8. 5, 22 — 9. 9, 12 — 10. 1, 22 — 11. 3, 21 — 12. 2, 25 — 13. 8, 11 — 14. 6, 6 — 15. 8, 20 — 16. 5, 5 — 17. 1, 10 — 18. 2, 19 — 19. 6, 1 — 20. 9, 26 — 21. 5, 17 — 22. 4, 29 — 23. 2, 27 — 24. 1, 15 — 25. 5, 24 — 26. 7, 13 — 27. 8, 31 — 28. 9, 4 — 29. 5, 30 — 30. 6, 8 — 31. 3, 14.

V maju: 1. 2, 12 — 2. 6, 7 — 3. 4, 2 — 4. 5, 9 — 5. 7, 8 — 6. 1, 27 — 7. 9, 21 — 8. 8, 1 — 9. 6, 20 — 10. 7, 22 — 11. 5, 18 — 12. 9, 31 — 13. 1, 11 — 14. 4, 16 — 15. 3, 29 — 16. 7, 15 — 17. 9, 3 — 18. 5, 6 — 19. 8, 26 — 20. 4, 5 — 21. 2, 10 — 22. 6, 25 — 23. 9, 24 — 24. 6, 17 — 25. 7, 23 — 26. 9, 30 — 27. 6, 14 — 28. 1, 4 — 29. 4, 19 — 30. 8, 13 — 31. 6, 28.

Nove častivke:

7. 23, 6 — Čuček Alojzija, Grabonoš (Sv. Jurij ob Ščavnici); — Krajner Elizabeta, Maribor; — Novak Ana, Zaket (Brežice); — Strnad Marija, Maribor. —

UMRLI:

Cvenk Ivana, Škale pri Velenju; — Čanžek Marija, Št. Janž (Šmarje pri Jelšah); — Felicjan Blaž, Selo (Vransko); — Gradišar Marija, Bavdke (Rob); — Jordan Karolina, Dolenja vas (Raka); — Kač Terezija, Dovže (Mislinje); — Kern Jera, Zeje (Komenda); — Klepi Marija, Svetina (Laško); — Kolarič Roza, Prevorje (Pilštanj); — Konšek Marija, Studenice pri Poljčanah; — Kosmač Ivana, Studenčice (Lesce); — Koželj Marija, Boršt pri Ajdovcu; — Krek Urška, Selca nad Škofjo Loko; — č. s. Luskar Kristina, Banjaluka; — Maurič Marija, Negova; — Perme Ivana, Trbovlje; — Pevec Ana, Brežice; — Pogačar Franciška, Zgoše; — Pregrad Marija, Št. Vid nad Planino; — Rantaša Tomaž, Marijanišče v Veržaju; — Ravnika Marija, Ljubljana; — Smit Katarina, Št. Vid nad Planino; — Sodnikar Marija, Brezovica pri Ljubljani; — Štih Ana, Št. Janž na Dol.; — Tavčar Marija, Selca nad Škofjo Loko; — Urbanc Marjana, Žiganja vas (Križe na Gor.); — Veninšek Florijan, Rečica; — Vode Marija, Vinje (Dol pri Ljubljani); — Vrbek Marija, Koretno (Šmarje pri Jelšah); — Vrščaj Marjeta, Črnomelj; — Wechtitsch Elizabeta, Ljubljana; — Zadravec Marija, Vuzmetinci (Sv. Miklavž pri Ormožu); — Železnik Rozalija, Boštanj; — Zvegljč Helena, Št. Vid nad Planino. —

Usmiljeni Jezus, daj jim večni pokoj!
(300 dni odpustka).

*

* *

S A L E Z I J A N S K I V E S T N I K

G L A S I L O Z A S A L . S O T R U D S T V O

* *

1933

LETO XXIX. MAREC - APRIL

ŠTEV. 3-4

Ob stoletnici

Meseca majnika letošnjega leta bo preteklo sto let, kar se je začelo velikega dela ljubezni do bližnjega — Vincencijeve konference.

Izšla je ta velika misel iz vrst akademikov na pariškem vseučilišču. Duša in ustvaritelj tega dela je bil Friderik Ozanam. Kako pa je prišlo do tega, nam sam Ozanam v nagovoru na prvo konferenco, ustanovljeno v Florenci leta 1853., takole pravi: ... „Pred seboj imate enega izmed osmih vseučilišnikov, ki so se pred dvajsetimi leti sešli k prvi Vincencijevi konferenci v Parizu. Tedaj je dijake begalo sto različnih življenjskih načel vseh vrst modrijanov. Mi katoliški dijaki smo branili svojo vero pred napadi lažnivih prerokov. Naši tovariši so bili večinoma brezverci, materijalisti. Ko smo se prizadevali tem nesrečnežem dopovedati, kako blagodejno je krščanstvo, so nam ti enoglasno vrgli očitek v obraz: Res je, blagodejno je bilo, toda zdaj ni več, zdaj je krščanstvo mrtvo. No, in vi, naprimer, ki pravite da ste katoličani, kaj ste dobrega, blagodejnega storili? Kje so vaša dela, ki bi pričala o vaši živi veri? ...

Zamislili smo se nad tem očitkom in spoznali smo, da je na njem zares precej resnice. Zato pa smo si dejali: Na delo, na tako delo, ki bo najbolj primerno naši veri! Pa kaj naj drugega storimo, da se izkažemo katoličane kakor to, da delamo, kar je Bogu najbolj všeč? — Bližnjemu pomagajmo kakor je delal Jezus Kristus in naša vera bo pod okriljem ljubezni. V tej misli se nas je osem zedinilo in ustanovili smo Vincencijevo konferenco, ki ima namen pomagati bližnjemu duhovno in telesno

ali z drugo besedo: izvrševati duhovna in telesna dobra dela. To je živa, to je dejavna vera, kakršno zahteva Jezus Kristus in krepko za njim povdarja sv. apostol Jakob.“

Šli so na delo. Pa kam? K ubogim, revnim in zapuščenim kakor je šel Jezus Kristus. Na ta način si zagotovimo uspeh pri svojem delu. Bog bo blagoslovil to delo, saj, ko revež blagoslavlja, sam Bog blagoslavlja.

Prva sta začela Ozanam in njegov prijatelj Tajandiè. Še isti večer, ko so ustanovili Vincencijevo konferenco, sta ta dva nesla nekemu revežu drv, ki sta jih imela pripravljene, da si zakurita v peči. Odpovedala sta se in jih žrtvovala revežu, ki je v hudi zimi trpel od mraza.

Za pravilnik, za odbor in drugo, kar vzame toliko dragega časa in dobre volje, se niso veliko menili. Program je bil že določen: pomagati bližnjemu! Zato pa je na prvem sestanku te konference dejal prvi predsednik Baji, urednik časopisa „Katoliška tribuna“, tele znamenite besede: *Ako hočete zares biti koristni ubogim in samemu sebi, naj vaše delo ne bo samo dobrodelno, ampak skrbite predvsem, da skušate vnesti v družine in posameznim Kristusa, njegov nauk ali skratka, da pokristijanite družine. Posvetite same sebe zroč Jezusa v osebi trpečega reveža.*“ Te besede so bile kakor kvas za tisto bogoljubno delo, ki se je kmalu po vsem svetu razširilo. Zanimivo je, kako je sam ustanovitelj te družbe Ozanam mislil o tem delu. „Ne mislite,“ pravi, „da je pomagati bližnjemu naš prvi namen. Ne, to je samo sredstvo. Naš glavni namen je, da se

ohranimo zveste naši katoliški veri in da jo tudi v drugih širimo s pomočjo ljubezni do bližnjega. Ta glavni naš namen pa ne zmanjšuje naše ljubezni do bližnjega, še celo poveča jo. Saj, ko vidim reveža, ki bolj trpi kakor pa jaz, se mi zasmili, pomagam mu, saj on meni pomaga, da postanem boljši. Ko vidim namreč njegovo revščino, si takole mislim: Koliko je meni bolje, kako moram biti Bogu hvaležen. Ali mu zato ne bom hvaležen, ali ga za to dobroto ne bom še bolj vzljubil? Dragi, to so čudeži krščanske ljubezni! Sesti k postelji nesrečnega bolnika in brez naveličanja poslušati vedno znova in znova ponavljane tožbe, to je ljubezen, ki jo more dati le Bog.“

Tako je govoril tridesetletni Ozanam! Zdi se, kakor da govori sam veliki apostol Pavel po tem mladeniču. Kje pa se je navzel tega duha, — kje je črpal tako globoko krščansko vzgojo? Kje? V domači hiši pri očetu in materi.

ŽIVI ZGLEDI

Friderik Ozanam takole opisuje svojega očeta: „Moj oče je šel skozi francosko revolucijo, hodil je po bojnih poljih, utrpel je marsikako nesrečo, pa povsod in vselej je ohranil živo vero, plemenit značaj, čut za pravico in neumorno ljubezen do ubogih.“

Njegova mati je bila skrbna, izobražena žena. Z lastnimi rokami je morala dalj časa preživljati svojo družino, ko pa ji tega ni bilo več treba, se je posvetila ubogim. — Friderik je bil že od mladih nog vaje zreti uboštvu v plahe oči, čeprav sam nikoli ni trpel pomanjkanja. Njegov oče in mati sta kakor živela za uboge. Oče jim je kot zdravnik nudil pomoč, mati pa je kot bolniška strežnica prebila marsikatero dolgo uro ob bolniški postelji revnih in zapuščenih. Obiskovala sta bolnike na njihovem domu. Ko sta se že postarala in nista mogla v visoka podstrešja, sta si dala besedo, da više kot v tretje nadstropje ne gresta več. Tako sta sklenila, pa — sklepa nista držala.

Nekoč se je mož kot zdravnik mudil pri nekem bolniku in je slišal, da je tam gori v podstrešju nad petim nad-

stropjem neka bolnica revna in zapuščena in da že umira od lakote. — Domisli se, kaj je ženi obljubil, da više kot v tretje nadstropje ne gre, toda po kratkem pomisleku je zmagala ljubezen. Gre po stopnicah, seveda ženi o tem ne bo pravil, da je šel tja gori. Odpre... nesrečna je ležala na borni postelji, ob njenem vzglavju pa je sedela sklonjena postarna gospa — Ozanam. Slišala je o tej nesrečnici, ni mogla drugače, šla je k njej, možu seveda bi tudi ne bila povedala, da ni držala besede.

Če torej pomislimo, da je mladi Friderik rastel ob takih zgledih ljubezni, nam bo tudi jasno, kako je že tako mlad postal apostol ljubezni. Na Sorboni (vseučilišču v Parizu) se spominja svojih staršev, ki so se odlikovali v ljubezni in pravi: „Svet je premajhen za našo ljubezen, preozek za našega duha. Ljubezen ne pozna mej.“

Naj si bo ta svet še tako skvarjen, vendar pa vsega smisla za dobro in plemenito le še ni izgubil. Zna ceniti, čeprav morda le na tihem tiste, ki se prizadevajo lajšati gorje nesrečnim našim revnim bratom.

Ko so na Francoskem l. 1793. v onih žalostnih dneh oropali cerkve in oltarje, so sklenili svetemu Vincencu Pavelskemu — dobrotniku trpečega človeštva — postaviti spomenik.

SVET NAS UČI

Svet uvideva in priznava krščansko dobrotelost in jo tudi zahteva. Zahteva jo, ker ve, da je v tem bistvo krščanstva: dejavna ljubezen do Boga in do bližnjega.

Ali dandanes ne zahteva prav tega? Pokažite, da ste katoličani, da niste sebični in da vam je bližnji brat, za katerega se žrtvujete in ne kopičite bogastva zase, ki na koncu ne veste čigavo bo! „Vera brez del je mrtva“, nam še vedno zveni Jakobov opomin. „Ne ljubimo z besedo, ampak z dejanjem,“ pravi apostol ljubezni, sveti Janez. Zakaj pa je danes sveta Cerkev organizirala katoliško akcijo? Ali ne zato, da bi pokazala, da katoliška Cerkev še živi in da nadaljuje Ustanovnikovo delo, ki

je hodil od kraja do kraja ter dobrote delil. Nasprotnikov ne bomo pridobili z govorjenjem in prepričevanjem, ampak z delom krščanske ljubezni. Več jih bomo pridobili z žrtvami za uboge, za brezposelne kakor pa z vsemi še tako mogočnimi pridigami. Besedam ljudje malo verjamejo, verjamejo le delom, na to se še Zveličar sklicuje, ki pravi nevernim farizejem: „Če meni ne verujete, verujte delom, da boste spoznali in se prepričali, da je Oče v meni in jaz v Očetu.“

Kdor pa dejansko izkazuje ljubezen do bližnjega, v tistem prebiva Bog; saj pravi sveti Janez: „Bog je ljubezen in, kdor ostane v ljubezni, ostane v Bogu in Bog ostane v njem.“ Nekoliko dalje pa pravi: „Kdor namreč ne ljubi svojega brata, ki ga je videl, kako more ljubiti Boga, ki ga ni videl?... Kdor ljubi Boga, ljubi tudi svojega brata.“

Poglejmo odkrito resnici v obraz! Ako danes vera peša, čigava je krivda? Ali morda ni tudi naša, ker ljudje ne vidijo več te žive vere kakor je bila za apostolskih časov, ko so jo celo pogani

uvideli in so pravili: „Kako se ti ljubijo med seboj!“ Ljubili pa so se dejansko, ko so prinašali, kar so imeli odveč, apostolom, da so razdelili med uboge.

Ali pa ne pravi prav tega Zveličar sam: „Po tem vas bodo spoznali, da ste moji učenci, ako se boste ljubili med seboj.“

Čas je že, da se zdramimo in da gremo na delo, kamor nas kliče naš veliki papež, naš skupni oče, na delo za bližnjega, da pokažemo dejansko ljubezen, ker le ta nekaj velja, našim golim besedam ne bodo verjeli!

Naj bo to novo leto v znamenju predrame iz otopelosti, v znamenju dejavnega apostolstva v ljubezni do bližnjega, ki mu bomo skušali pomagati v potrebi, da si bomo znali tudi kaj odtrgati in dati ubogemu, ki nas v božjem imenu prosi.

Kdor res hoče, mu bo tudi mogoče!

Dragi sotrudniki in sotrudnice, tudi to je vaša naloga in je takoj za prvo — posvečevati samega sebe — z dobrimi deli.

Sveto leto

Devetnajst stoletij je letos o veliki noči preteklo, kar je naš Odrešenik prelil svojo predrago kri za nas. — Ako se slavijo stoletnice raznih pomembnih in nepomembnih dogodkov, zakaj bi le ne spomnili devetnajste stoletnice največjega dogodka v zgodovini. Ta dogodek je mejnik v zgodovini. Ves stari zakon je bil usmerjen k temu dogodku in ga je težko pričakoval. Vsi naši spomini sreče in odrešitve, vseh tistih dogodkov, ki so se odigrali v zadnjem letu Zveličarjevega življenja in po vstajenju, hite v ono leto 33.

Umestno je zlasti danes, ko ob devetnajsti stoletnici tarejo človeški rod težke nadloge in že one same glasno govorijo človeštvu, da ni tu na zemlji raja zanj, da ni tu sreče, da je tu le nadloga, samo trpljenje in da smo le na potovanju v svojo stalno domovino. Prav ta namen je imel sveti Oče papež Pij XI., da je sklenil napovedati izredno sveto leto. Da se svet predrami iz otopelosti, iz pozabe na večnost, sredi tega poganstva, v katerega je zapadel, ko išče samo uživanje in časno

srečo, ki je pa razočaran ne najde nikjer na svetu. Danes je človeštvu vse le denar. Kakor lačne hijene po mrhovini hlepe ljudje po denarju. In prokletstvo denarja vsi strašno čutimo. Mogočeži so si ga nagrabili, skoro vsega so pograbili, da ne vedo kam z njim, dočim druge stiska beda in nimajo ne dela ne jela. Na svetu pravičnosti ni in je ne bo, varal bi se, kdor bi jo iskal.

Zato pa ima to izredno sveto leto namen, da dvigne človeka nad vsakdanjost, da mu pokaže, da mora svojo srečo iskati drugje. Saj če bi tudi obogatel, notranjega miru pa bi ne bilo, za nič mu je vse bogastvo. V samotnih urah bo občutil ost nemirne vesti, ki ga zbada. Sreča je edino pri Bogu in z Bogom.

Človeštvo išče izhoda iz te bede iz te krize, kakor imenuje to stisko. Tava kakor popotnik, ki je zablodil in bi rad našel pot, ki naj bi ga peljala do cilja. — Ta namen ima sveto leto, da človeku pokaže pot ne toliko iz te denarne stiske kakor

iz mnogo hujše krize, ki je zavladata, iz duhovne krize.

Sveto leto ima namen, da poživi pristojanje k sv. zakramentu ter tako ljudi pripravi, da bodo delali pokoro. Vzpodbuditi ljudi, da bodo molili v zadoščenje za svoje grehe in za grehe drugih in da tako privedejo k resnici tiste, ki se ne menijo za svoje zveličanje. Da odvrne od narodov medsebojno sovraštvo in da bi zavladal med njimi Kristusov mir.

Zelja svetega Očeta je, da bi ljudje premišljevali Kristusovo življenje, posebno pa še na veliki petek Njegovo strašno trpljenje za srečo človeštva. Pokora, sveto obhajilo in premišljevanje, to troje bo pripomoglo, da se svet preobrazi.

Sveti Oče so podelili popolni odpustek vsem tistim, ki bodo obiskali Rim, ki je središče in žarišče naše svete vere, kjer tudi prebiva skupni naš Oče — papež.

Kdor bi mogel, naj bi se podal tudi v sveto zemljo in tako bi si še živeje priklinal v spomin trpljenje našega Gospoda.

POGOJI ZA POPOLN ODPUSTEK.

Sveto leto traja od 2. aprila letošnjega leta do 2. aprila prihodnjega leta.

1) Kdor hoče zadobiti odpustek, mora

iti v Rim in tam trikrat obiskati, ko se je spovedal in pristopil k svetemu obhajilu, naslednje štiri bazilike: Sv. Janeza v Lateranu, sv. Petra, sv. Pavla, in Marije Snežnice (S. Maria Maggiore). Obiskuje jih lahko v kakršnemkoli redu in istega dne ali pa tudi v več dneh. Tudi tako lahko stori, da vsako baziliko trikrat zaporedoma obiše na ta način, da gre iz cerkve in potem nazaj ter moli predpisane molitve, ki so:

2) Pred oltarjem, kjer je Najsvetejše: a) 5 očenašev in zdravamarij in čast bodi, potem pa še en očenaš, zdravamarijo in čast bodi po namenu sv. Očeta. b) Nato pred podobo Križanega naj trikrat zmoli vero, na koncu pa „Molimo te Kristus in te hvalimo, ker si s svojim križem svet odrešil,“ ali kak podoben vzdihljaj. c) Pred oltarjem Matere božje pa naj zmoli 7 zdravamarij ter naj vmes premišluje 7 Marijinih žalosti, na koncu pa vzdihljaj k Mariji. d) Končno pa naj gre vsak h glavnemu oltarju in naj tam še enkrat pobožno zmoli veroizpoved.

Sveti Oče podeljujejo tistim, ki bodo izpolnili te pogoje, poseben popoln odpustek in želijo, da bi se s tem poživila vera, kar je posebno v današnjih časih tako potrebno.

Ne pozabite pri vsaki pošiljki zapisati na položnici, čemu je namenjena vsota.

Marijina slika

Hudobu nikakor ni bilo po godu, da je don Bosko delal toliko dobrega, zato ga je skušal ovirati. Že takoj prvo leto, ko se je don Bosko za stalno naselil v Pinar-dijevi hiši, na mestu, kjer je sedanji glavni zavod, mu je začel po noči nagajati in ga strašiti. Ko se je don Bosko vlegel in so se utrujenemu zapirale oči, je na podstrešju nekaj močno zaropotalo, da se je don Bosko ustrašen predramil. Kakor da je nekdo nekaj premetaval, tako se je slišalo. Sprva je mislil, da so morda miši ali podgane ali mačke. Naslednji večer je nastavil pasti. Tu in tam je po podstrešju natresel koščkov kruha, sira, orehov, toda drugi dan je našel vse v redu kakor je nastlal, vjelo pa se ni nič. Pa vendar je tudi tisto noč ropotalo, da don Bosko ni mogel spati. Ropot se je vsako noč ponavljal. Don Bosko se je preselil v drugo sobo, toda prav nič ni pomagalo. Prav

nad njegovo sobo je spet strašilo. Zdaj si da napraviti luknjo v stropu, tako veliko, da je lahko sam zlezal skozi. Zvečer je pristavil lestvo in vse pripravil, da bo takoj na podstrešju, če bi spet kaj bilo. Prišla je noč, don Bosko se je vlegel, pa ni še dobro zatisnil oči, kar zasliši, da je zopet nekaj gori. Skoči s postelje, smukne po lestvi navzgor, posveti — pa ni bilo nikjer ničesar.

Don Bosko se je začelo čudno zdeti, kaj naj bi to pomenilo. Šel je h gospodu Kafasso, svojemu spovedniku in mu je povedal vso zadevo. Ta mu svetuje, naj pokropi podstrešje z blagoslovljeno vodo. Toda tudi to ni nič pomagalo, strašilo je še vedno naprej. Don Bosko je začel hujšati od samega nespanja, pri svojem delu pa je čutil veliko težav; kako bi jih pa ne, saj je prebil že toliko neprespanih noči. Včasih je mati Marjeta prišla v nje-

„Angel Gospodov je oznanil Mariji . . .“

govo sobo, pogledala proti stropu in dejala: „O, ti grdobe grde! Pustite no vendar že don Boska pri miru!“

A miru ni bilo in ga ni bilo. Zdaj se don Bosko zateče še k zadnjemu pripomočku: vzame Marijino podobo in jo nese na podstrežje ter jo tam obesi na tram. Naslednjo noč — je bil mir. Don Boska nič več nobena stvar ni motila. Marija ga je rešila hudobčevega nagajanja. Ona slika je visela pod streho prav do zadnjega časa, ko so podrli staro hišo in na njenem mestu sezidali novo. Šest let je don Bosko prebival še v oni sobici in je bil varen pod Marijinim varstvom.

Don Bosko sam pa je tole ob tej priliki

dejal: „Ako se hudoba prizadeva, da bi nam z grehom vzela mir iz srca, ko nas skuša in napada, zatecimo se nemudoma po pomoč, ne čakajmo, da nas skušnjava obvlada. Molimo tedaj goreče ali pa tudi primimo za delo. Globoko v dušo pa si vtisnimo Marijino podobo. Ob skušnjavi si to podobo živo predočimo, Marija bo prosila za nas, dala nam bo pogum in razsvetljenje, samo da storimo vse, kar je v naših slabotnih močeh. Marija bo pognala v beg našega sovražnika, pa če je še tako številen, saj je Ona močna kakor vojska pripravljena na boj. Iz boja bomo prišli še bolj utrjeni za nadaljne bitke, ki nas čakajo v življenju.“

Z vso brzino . . .

Don Bosko me je rešil, ko me je spremljal na dolgi poti 230 milj in me je s svojo osebo ščitil pred krogliami banditov.

3. maja l. 1932. je bilo. Šel sem v Pittsburgh, da obiščem svoje odjemalce. Od Filadelfije do Pittsburgha je okoli 200 milj. Odšel sem sam s svojim avtomobilom, v Pittsburghu sem se malo preveč zamudil, pa sem vendar hotel pohiteti še v drugo mesto, ki je bilo 80 milj oddaljeno in tam sem sklenil prenočiti. Kakih 60 milj sem že prevozil, kar opazim pred sabo na cesti polno ljudi, ki so name namerili puške, dajali so mi znamenja, naj ustavim in da naj izročim svoj denar.

V hipu pograbim za samokres in že hočem ustreliti v ono gnečo ljudi... toda neka skrivnostna roka mi izbiye samokres iz rok in mi de: „Obrni avto in z vso brzino odpelji nazaj!“ Neznanec me je tako prevzel, da niti trenutka nisem pomišljal, obrnil sem in pognal, kar je imel motor moči. Banditi so poskakali na svoje motorje in se spustili v dir za mano. Iz vseh pušk je grmelo. Neznanec se je vstopil za moj hrbet in je razpel črno suknjo, kakor da me varuje pred krogliami, med tem pa mi daje znamenje, naj vozim, kar se da. Klical sem nanj, naj se zame nikar ne izpostavlja nevarnosti, toda zastoj. Nobenega odgovora mi ni dal, samo priganjal me je, naj vozim s polno silo. Avtomobil je drevel 75 milj na uro. (Milja

je 1 km 800 m). Ta divja vožnja je še nekaj časa trajala, potem se mi neznanec približa in mi reče, naj ustavim. — Šele tedaj sem opazil, da je bil duhovnik. Skočil sem z voza, padel na kolena pred njim in ga prosil, naj mi pove svoje ime. Toda neznanec me je prijel za roko, me dvignil, stisnil v roko svetinjico in mi naročil, naj v svoji trgovini razobesim podobo tistega, ki je na tej svetinjšici upodobljen.

Tako čudno se mi je zdelo, da sem mislil, da sanjam, čeprav je bil dan. Pomamem si oči, gledam, pa nikogar več ni. Le dva orožnika hitita proti meni in pozvedujeta, kaj se je zgodilo. Eden izmed njih je opazil, da je avto prestreljen in je naštel 47 lukenj, ki so jih napravile krogle. Nekaj krogel pa je še tičalo v vozu. Drugi orožnik pa je opazil, da stiskam pest, zato me je prašal, kaj imam v roki. Odprem roko in vidim svetinjico, na njej pa je bila podoba blaženega don Boska in košček papirja, na katerem je bilo zapisano: „Širi zaupanje v blaženega don Boska!“

S tem sem se uveril, kdo je bil moj zaščitnik v nevarnosti. Takoj sem dal obesiti v svoji trgovini veliko sliko don Boska in se mu še vsak dan priporočam, da me brani v vseh nevarnostih.

John Saraceno.

Ako naslov ni točen, je veliko nerednosti pri dostavi Vestnika, zato sporočite točen naslov — opozorite vodstvo sotrudstva, naj popravi Vaš naslov, če niste pravilno vpisani.

Salezijanski misijoni (njih zgodovina)

3. Ognjena zemlja

Monsinjor Fanjano je z začasnega svojega sedeža hodil na otok Davson, kamor so divjaki posebno radi zahajali. Raziskoval je ta otok ter tudi Veliki otok to je Ognjeno zemljo. Naznanil jim je, da bodo misijonarji kmalu prišli. Pridobil si je te divjake, ki so ga jako radi imeli in so ga imenovali dobrega poveljnika. — Ko mu je dospelo zadosti osebja, je ustanovil misijon na otoku Davson. L. 1889. je pridobil še narod Alakalufov in Jaganov. Rodu Onas pa nikakor ni mogel spraviti tjakaj, ker bi bili preveč trpeli pred Alakalufi.

Ta misijon pa je imel 8. septembra svoj krvavi krst. Napadli so jih sami Indijanci, katere so imeli misijonarji okoli sebe in so zanje skrbeli. Ranjena sta bila duhovnik Pistone in sobrat pomočnik Silvester.

V misijonski postaji sta ostala samo ta dva. 9. septembra se prikaže v misijon 6 Indijancev Alakalufov z mrkimi obrazi. Brat Silvester jim ponudi jesti, toda ti ga zavrnejo rekoč: „Ne maramo jedi, tvoje meso hočemo.“ Brat ni veliko dal na te besede. Okrog štirih popoldne se močje spet prikažejo in napadejo oba hkrati. Eden je zavihtel velik nož, da bi prerezal grlo misijonarju Pistone. Ta je v smrtnem strahu zavpil: „Marija Pomočnica, reši me!“ Na ta krik kakor da so se prestrašili in so naglo zbežali. G. Pistone je bil le lahko ranjen v spodnjo ustnico. Rana, ki jo je dobil brat Silvester, je bila težjega značaja, toda ne smrtno nevarna. Sklenili so prepeljati ga v Puntarenas.

Ko so ga prevažali, se je čoln prevrnil in je revež utonil. K sreči je došel tja čez dva dni po onem dogodku Anglež Dorra. Misijon je moral prestat še marsikako nevarnost radi nekega Indijanca, ki so ga klicali za Antona. Ta je nekajkrat poskusil odvrniti Indijance od misijona in zažgati naselbino misijonarjev.

To je bil krvavi krst, ki ga je bil don Bosko napovedal g. Kaljeru, ko je pošiljal prvo skupino svojih misijonarjev. — Ta krst pa je silno pripomogel, da se je odšel misijon sv. Rafaela nenavadno razvijal.

Prav lep razvoj pa je doživel misijon v naslednjem letu, ko so dospele tjakaj Hčere Marije Pomočnice. Te so se zavzele

za žene in dekleta. Indijancev je k misijonarjem vedno več prihajalo. Krog cerkvice je zraslo kolib za celo vas. Bila sta že dva zavoda. Indijance so vadili v delu, pasti črede, napravljanju, žaganju drv. Indijanke so predle in tkale.

Čilenski prezident je l. 1899. obiskal ta misijon in je dobil tu jako dobre vtise. Naslednjega leta 1900. pa so se vgnezdile razne bolezni, kakor jetika, gripa, škrlatinka, ki so pobrale jako mnogo Indijancev. Zdaj pa spe ti Indijanci svoj nevzdramljivi sen v senci svetega križa. Koliko lepih smrti je bilo med njimi. Nekateri so živeli in umirali kakor pravi svetniki.

Tretjo postojanko so postavili v kraju imenovanem Kandelara — Svečnica, ker je bila posvečena Marijinemu očiščevanju, ker so prav na ta dan dospeli po mnogih mukah in nevarnostih v ta kraj. Misijon se je tudi tukaj lepo razvil, toda že leta 1896. ga je požar popolnoma uničil. Fanjano je kot zvesti don Boskov sin zaupal v božjo previdnost in je začel znova. Sezidal je zavode, lepo cerkev, delavnice vse takorekoč iz nič. Zanesel se je edino na božjo pomoč. To je bila postojanka za divjake iz rodu Onas. V začetku aprila je štela postojanka že 300 Onas. Tu so se Onas pokrstili, se privadili delu na polju ter dobili zaslužek na farnah (velikih kmetijah). Temu misijonu se morajo zahvaliti tudi za svojo izobrazbo in civilizacijo.

Statistika iz l. 1928. izkazuje naslednje: Južna Patagonija in Ognjena zemlja obsegata 267 tisoč kvadratnih kilometrov, na katerih prebiva 21 tisoč 500 ljudi, izmed teh so razen 500 vsi katoličani. Salezijanci so ustanovili 8 glavnih središč s 14 cerkvami, 7 zavodi, 11 šol, 6 župnij in 8 mladinskih domov.

Apostolski vikariat Magelanski obsega 181,783 kvadr. km in 39,500 katoličanov. Na njih deluje 31 salezijanskih misijonarjev in 48 Hčere Marije Pomočnice. Misijonarji so odprli 11 glavnih središč z 22 šolami, 2 ambulatorija, 5 zavodov za revne, 20 drugih zavodov, 17 cerkva in obrtno šolo.

(Dalje prihodnjič).

Kako je bilo z našimi med japonsko kitajsko vojsko?

Hudi časi so prišli na velikansko kitajsko deželo in seveda tudi nad nas. O kakem napredku našega dela sploh misliti nismo mogli, hvala Bogu, da še to, kar smo doslej storili, ni bilo v teh bojnih časih pokončano.

Nastopil je sicer mir, toda razmere se niso izboljšale. Nismo še varni pred komunisti, pred roparji, ki skušajo zagospodariti v deželi. Osrednja vlada si sicer prizadeva kolikor more, preprečiti vsak nered, toda dosti ima dela, zlasti z boljševiško propagando, ki jo z vsemi sredstvi širijo tudi po Kitajskem.

Počenši od vpada komunistov v naše misijonske pokrajine, ko je škof Versilja in duhovnik Karavario dal življenje za sveto stvar, pa do danes, je naš misijon mnogo pretrpel. Vojaštvo je zasedlo vse naše kapele in šole, ker je prišlo preganjat te prevratne komuniste. Kolikokrat se je zgodilo, da je misijonar zjutraj odšel od doma misijonarit, zvečer pa, ko se je vrnil, je našel v svoji hiši že tuje goste. Da niso mnogo štedili naše lastnine, je lahko umljivo. Ko so se čete umaknile, ker je prišlo med generali do nesporazuma, so komunisti zopet z vso silo navalili na pokrajino in so namah dospeli do cve-točega mesta Nam-Jung, kjer so povzročili tak strah, da se je promet in vsa kupčija nemudoma ustavila, trgovine pa so se zaprle. Nekaj dni so posedali ti komunisti po mestu, potem pa so se lokavo umaknili. Prebivalci so mislili, da so se rešili strašne šibe božje in že se je življenje jelo vračati v mesto, kar nenadoma pridre-ve komunistične čete proti mestu, zasedejo vse poti, da je bil vsak beg nemo-goč, potem pa se je začelo ropanje in po-bijanje, da je obležalo mnogo prebivalcev mrtvih na ulicah.

Boljševizem se širi

Sam Bog je varoval naše tri misijonarje, da jih ti roparji niso dobili v roke, ker sicer ne vemo, kaj bi bilo z njimi. Ko so se ti misijonarji po dveh tednih vrnili, niso našli drugega kakor gole stene in pa nekaj razbitega pohištva. — Sovjeti na vso moč denarno podpirajo in točno izplač-ujejo vse širitelje boljševizma, ki ga že javno oznanjajo. Ti komunisti imajo svoje sestanke v poznih nočnih urah na pokopališčih in tam kujejo nove načrte, kam bodo najprej, kam potem udarili. Ko pa pride redna vojska v deželo, ki gre proti

drugi redni vojski, se ji ti ljudje kar z mirno dušo pridružijo in pod njeno za-ščito še mnogo lažje izvrše svoje načrte.

Dijaki srednjih šol so kaj dovzetni za boljševiški evangelij. Vneti ljubitelji do-movine so in prepričani so, da je edina rešitev Kitajske v boljševizmu. Zapisujejo se boljševizmu vsi vprek, čeprav se vlada sicer močno upira, pa ne more mnogo, ker ti dijaki v slučaju kake preiskave si-cer na videz zatajijo svojo pripadnost boljševizmu, toda, komaj preneha preiskava, zopet na vso moč v šoli in zunaj šole ši-rijo boljševiška načela. Policija in tajna policija zasledujeta te dijake in jim mno-gokrat s puško posvetita na drugi svet. Pa tudi ta strašna kazen jih ne odstraši, ampak njih vrste še bolj strne in še več jih pristopa k boljševiškemu pokretu. Širi-telji nimajo nikakega usmiljenja za žrtve, ki padajo radi njih. Godili so se prizori, ki so človeku srce trgali. Starši so pehali svoje sinove v boljševizem, ker so se na-dejali, da bodo na ta način obogateli in se izkopali iz grozne revščine, četudi jim sin pade ustreljen.

Meseca januarja 1931. leta so v mestu našega misijona Šiu-Cov ustrelil trinajst mladih ljudi. Niti eden še ni prekoračil 23 leta. Bil sem navzoč, pravi naš misijo-nar, in srce se mi je krčilo na strašen pogled. Mlada kitajska učiteljica se je prva zgrudila pod smrtonosnim strelom, potem je omahnil drug za drugim. Nabralo se je na mestu mnogo ljudi in večje število di-jakov. V srce mi je rezalo, ko sem slišal kako so se zakrohotali, ko je tovariš omahnil ob strelu. Letele so take nečlo-veške opazke, da bi ne bil nikoli verjel, da more človek kdaj postati tako zverin-ski. Danes lahko rečemo, da je kitajska mladina domala vsa prepojena z boljše-vizmom. Saj je šola obvezna, v šoli pa vemo, kako se širi boljševiški duh. Groza spreleti človeka, ko pomisli, da bo v naj-bližji bodočnosti ta mladina odločevala o usodi Kitajske. Kakšna bo mogla biti Ki-tajska, če ne boljševiška? Pa to še ni edina nesreča, ki je padla na ubogi kitaj-ski narod. Pridružile so se tudi elemen-tarne nesreče in hude bolezni. Najbolj je razsajala bolezen vnetja možganov in hrb-tenice, kar je povzročalo skorajšnjo smrt. Tako so izumrle cele vasi za to boleznijo. Pa kakor da še ni bilo dosti nesreč, je prišla še kitajska - japonska vojska.

V bojni vihri

Ta vojska nas spočetka ni bogve kaj vznemirjala in se je naše delo mirno razvijalo. Toda, ko so Japonci zasedli Šang-Haj, je napočila najbližja nevarnost tudi za nas in za naše misijonarje. Dva duhovnika misijonarja sta ostala na mestu. Njih življenje je bilo v vedni nevarnosti, saj so padale granate in krogle kakor toča spod neba. Požar se je širil na vse strani. Nastala je strašna zmešnjava. Le Mariji Pomočnici in don Bosku se moramo zahvaliti, da sta naša sobrata ostala živa in ročno pomagala prebivalstvu reševati, kar se je dalo. Četudi onadva nista utrpela, utrpela pa je naša hiša, ki so jo Japonci požgali v predmestju Wu-Sung. Bolj kot kdaj smo tedaj čutili, kako so nam blizu naši sobratje in naši sotrudniki in sotrudnice, ki so molili za nas, za kar se jim zdaj javno zahvaljujemo.

Kljub vsem težavam in nesrečam pa nas le nekaj tolaži, ko vidimo, kako se kitaj-

ska mladina v naših središčih rada zbira krog svojih misijonarjev, ki so ji vedno prijatelji, kakor ji je bil don Bosko.

V Šang-Haju so se v našem zavodu naselile čete, nato pa je postal bolnica za — nalezljive bolezni... Ko smo se vrnili v zavetišče, so nas sirote sprejele z nepopisnim veseljem. Zopet smo se sešli in vsi smo se veselili tega snidenja, dokler nismo zagledali v delavnicah razvalin in razdejanja. Žalost nas je prevzela, toda nismo izgubili upanja, da se bo le kako popravilo.

Nameravamo celo postaviti v Šang-Haju velik in lep zavod. Z delom smo že pričeli. Zavod bo vreden modernega mesta Šang-Haja, ki danes šteje že 3 milijone in 500 tisoč prebivalcev. Zida pa se še naprej po načrtih najboljših ameriških in evropskih inženirjev... Tudi Rusijo modernizirajo, toda vere ni več.

Molite za nas in za ubogo Kitajsko!

— = —

Kako živijo kitajski otroci

Kitajski narod je prastar in tako številen, da skoro vsak četrti človek spada k rumenemu plemenu. Samih otrok je nad 30 milijonov.

Kakšno pa je življenje teh otrok?

Zal, srečnih otrok je tam zelo, zelo malo, ker ne poznajo pravega Boga in ne sklepajo ročic k molitvi kakor je mama nas učila moliti. Tam nimajo nedelje, ne vabi zvon k molitvi, ne gredo k maši, njih življenje je žalostno, enakomerno jim potekajo mlada leta. Ne rečemo, da se kitajski starši ne brigajo za svoje otroke, le toliko pravimo, da jih osrečiti ne morejo kakor pri nas, saj sami nimajo tiste sreče kakor jo imamo mi. Pogani so še in hodijo v temni senci smrti, kakor se sveto pismo izraža.

Kitajski starši zelo skrbijo za svoje otroke, tako, da jih imajo vedno v naročju in še celo zibelke in vozički so jim nepotrebni, ker vse sami opravijo. Pestujejo pa jih drugače kakor pri nas. Ne nosijo jih na rokah, ampak na hrbtu in tako celi dve leti. Ko otrok poskuša sam hoditi, se prekopicava, čeprav je že dve leti star; kar ne gre mu in sicer zato ne, ker so ga neprestano nosili na hrbtu in so mu roke in noge kaj okorne in slabe.

Dolgega truda je tudi treba preden se kitajski otrok nauči jesti, ker tam nimajo žlic kakor pri nas, ampak paličice, podob-

ne dolgim svinčnikom. (Naš misijonar gospod Kerec jih je precej prinesel iz Kitajske). V desno roko vzamejo paličice, z levo pa primejo skledico in si jo denejo prav pod brado in potem s paličicami mečejo riž v usta. Meso dobe na mizo razrezano na drobne koščke, ki jih prijemljejo s paličicami kakor s kleščicami. Krompirja, kruha in mleka skoro nikdar ne jedo. Zadostuje jim riž, meso, raznovrstne salate, sočivje in ovočje.

Kitajci se navadno ne kopljejo niti ne umivajo, ampak otroke brišejo z brisačo, zmoceno v topli vodi.

Kitajski otroci, deklice in dečki, nosijo hlačke že od drugega leta. Mladina stare ljudi zelo spoštuje, posebno pa svoje starše, katerim je v vsem pokorna, še celo tedaj, ko odraste. Imena staršev, starih očetov in pradedov ne pozabijo. Napišejo si jih na tablice in te obešajo po stenah kakor pri nas obešamo nabožne slike.

Stanovanja Kitajcev pa niso zavidna. Njih hiše so podobne našim zidanim skednjem, dimnikov ni, poštenih oken pa tudi skoro da ne. Svetloba pronica v stanovanja skozi špranje podstrešja in skozi odprta vrata, ki so taka kakor pri nas v skednjih. Mnogo Kitajcev prebiva kar na vodi v velikih čolnih, zato njih otroci ne morejo imeti toliko svobode kakor naši in vsi srečni so, če morejo kdaj po ob-

režju reke ali po otokih malo poskakati. Iger nimajo takih kakor pri nas. Mesto žoge imajo nezrele pomaranče, ki se čisto preprosto z njimi igrajo. Zato pa je zelo zanimivo, ko se gredo „zmaja“.

Znano je, da je na Kitajskem v državnem grbu zmaj kakor je pri nas orel.

Kitajski otroci niso tako vesele narave kakor naši, saj so vzgojeni v večnem strahu pred razbojniki. O njih strašnem početju vedo mnogo iz pripovedovanja starejših, pa tudi sami so kdaj priča njihove krutosti. Ti roparji napadajo vasi, vse pograbijo, kar se da, ostalo požgo, ugrabljajo ljudi, ki jim bodo za delo in muko, kar je nezmožnih pa pokoljejo ali strašno razmesarijo. Tudi otrok ne štedijo. Tako je bilo pri nas, ko so nas Turki napadali. V vednem strahu so torej ti otroci pred takimi razbojniki, saj se pred njimi nobena vas niti mesto obraniti ne more.

Kitajski otroci se jako radi uče in so vztrajni, imajo pa tudi izboren spomin. Šolo pa je tam treba drago plačati, saj je šol zelo malo. V teh šolah se uče največ brati kitajščino, kar je precej težavna stvar, kakor nam je že morda znano. Uče se nekoliko tudi računstva. Taka izobrazba je za Kitajca že precejšnja, ker jih je malo, ki bi znali pisati in brati.

Kitajski otroci že od mladih let pomagajo na rižnih poljih ali pa se uče kakega dolgočasnega rokodelstva.

Tako lepega petja in godbe kakor imamo pri nas, ne poznajo.

Presrečne se počutijo ti otroci, ko morejo zahajati v katoliške šole in kapelice. Našega katekizma se zelo radi uče pa tudi živeti znajo lepo po naši veri.

K nesreči je razmeroma takih šol tako malo in pride komaj ena na ves okraj.

— = —

Pavelček — samosrajčnik

(Iz salezijanskega misijona v Assamu.)

Pavelček se je prej imenoval Džjo. Oče in mati sta mu pred par leti umrla. Skrbela sta zanj, kolikor sta, dva starejša brata. Premajhen je še bil, da bi jima pomagal na polju, zato sta bila kaj vesela, ko sta dobila povabilo, naj ga pripeljeta v zavod, da se bo tam kaj izučil, jima saj skrbeti ne bo treba zanj. Imel pa je ta naš Džjo veliko balo — samo eno srajčko na sebi, drugega pa čisto nič. — Moral je dobiti hlačiце in ko si jih je nadel, se je ogledoval in si domišljeval, da je zdaj že velik evropejski gospod.

Kmalu smo ga krstili in mu dali ime Pavel. Počasi se je naučil tudi brati in celo pisati se je navadil. Zdaj se je domislil, da bo treba bratoma pisati in pokazati obenem, kaj se je naučil pri misijonarjih. Njegova brata sta bila protestanta. Poslal je to pisemce po nekem domačinu, ki ga je nesel bratoma. Zelo sta se začudila, da ju je njun bratec že prekosil, saj onadva še brati nista znala. Šla sta k pastoru, naj jima prebere, kaj jima Pavel piše.

Pisal jima je, nič več in nič manj kot to, da bi rad še eno srajco. — „Kaj, srajco zahteva? Ali ne ve, koliko naju ena srajca stane? Dve košarici riža. Kaj mu lanska ni dosti? Ali misli res že biti kar gospod?

Sporočila sta mu, da mu srajce ne bo sta kupila, zato ne, ker je še lanska dobra in ker je bila letos slaba letina za riž, povrhu jima pa je poginila še Kata — največja krava v hlevu.

Pavelček srajce ni dobil od bratov, dal mu jo je misijonar in še en par hlačk, ker je prejšnje že strgal. Sam pa si je takole mislil v svoji modri glavi: „Že prav, da mi srajce nista marala dati, saj me bosta še potrebovala, da bi vama na polju pomagal pri rižu, o, pa vama ne bom, izučil se bom, potem pa bom šel domov in vama dopovedal, da sta v zmotni veri, ker sta protestanta“. — Zdi se, da ima Pavelček poklic za zdravnika. Oni dan je prišel v naš misijon možakar, ki je pravil, da je bolan. Naletel je na našega Pavelčka. Ta ga posadi na klop, potem pa mu modro de: „Pokažite jezik!“ Stari je pomolil jezik, mali ga je ogledoval, potem pa dejal, da mora to in da ne sme onega. Pravkar je stopil misijonar iz hišice, ko je mož sedel pred Pavelčkom in mu je molil jezik, ta pa je dajal modrih nasvetov. To vam je bil prizor!

Ali bo Pavelček res zdravnik? — Mor-da, toda zdravnik za duše bo najbrže, te pojde ozdravljat, najprej pa duše svojih bratov. —

Ali ste že poslali kak prispevek za naš Vestnik? — Imamo ogromne izdatke za tiskovne stroške.

KAČA KOBRA — BOŽJEROPNICA

V Indiji je bilo. Sonce je že zašlo, ko sem prišel v Singapado. Čeprav so kristjani tu jako revni, pa vendar prav radi postrežejo misijonarju z vsem, kar imajo. To pot so prinesli svežega mleka. Znano je, kako kačam mleko diši, posebno pa še kobri, kakor pravijo, in ta mleko brž zavoha. Mleko so spravili v utici, ki je služila obenem za kapelico in za misijonarjevo bivališče. Po kratkem razgovoru s kristjani sem prišel sveto mašo.

Kar zaslišim po povzdigovanju nad glavo nekaj šelest! Pogledal sem in sem videl, da je bila streha pokrita s suhim listjem in sem menil, da se veter z njim poigrava, zato sem mirno maševal dalje. Po sveti maši sem mleko izpil ter odšel ven

iz kapelice med kristijane, ki so se bili zbrali ob mojem prihodu. V bližini prazne skledе z mlekom je stal kip svetega Jožefa. Previdna kača je uvidela, da nikogar več ni v kapelici, splazila se je doli, ker jo je vabil vonj mleka. Toda kako je bila razočarana! Posoda je bila prazna! Kača razjarjena, da ni dobila mleka, se je hotela maščevati kakorkoli. Uprla se z glavo ob zid, z repom pa udarila ob kip svetega Jožefa s tako silo, da se je razletel na drobne kosce. - Ko sem zaslišal ropot, skočim v kapelico, toda božjeropnice že več ni bilo. Sveti Jožef je čuval nad menoj, toda uboga vas je bila ob edini kip, ki ga je imela.

— = —

NENAVADNA OPERACIJA

Vsa zasopla in upehana ženska prihiti v našo naselbino v Bodanšil in mi brž pove, da je njenega očeta kača pičila. Prosi me, naj grem in naj pomagam, če morem. Vzamem zdravniško knjigo in se napotim peš v precej oddaljeno vas. Sredi sobe je stal možakar, obdajali so ga sosede, ki mu niso znali pomagati. Vsa roka mu je že bila zatekla. Da ga rešim smrti, nisem videl drugega izhoda kakor da mu izsesam strup, ki je bil v roki.

Izmed domačih nihče ni maral tega storiti, zato sem moral sam opraviti to operacijo.

— Tako je prav, mi bo marsikdo čestital, toda v prepričanju Bengalskih prebivalcev to nikakor ni bilo dobro delo. In

zakaj ne?

Šlo je tu za levo roko, ki pa pri Bengalcih velja za nečisto. Levo roko ti ljudje rabijo samo pri nižjih opravilih, kakor kadar si snažijo uho, nos, oko itd. Indijanca bi menda bolj ne razžalil kakor če bi mu pri srečanju podal levo roko. Še bolj neprimerno pa je, če kdo je z levo roko.

Zdaj pa pomislite, kaj so rekli in kako zaničljivo so se odvrnili od mene, ko so videli, da sem ustnice pritisnil na levo roko. Toda jaz se nisem oziral na njihove vraže, nalahno sem ranil roko, izsesal sem strup iz nje, rano sem umil in zavezal. Drugi dan je bil bolnik izven vsake nevarnosti, iz hvaležnosti pa je prišel k spovedi in prejel sveto obhajilo...

Narodi prihajajo

Ni še dolgo, kar smo brali v „Katoliških misijonih“ o rodu Bantu iz osrednje Afrike, kako željno pričakujejo misijonarjev, ki bi jih poučili o naši sveti veri.

Zdaj pa nam poročajo, da se v Mali Aziji v okolici nekdanje Laodiceje prav isto dogaja. Tam živi v goratih krajih rod Alanitov. Njih vera je neka mešanica krščanstva, islamizma in poganstva. V njihovih krajih delujejo oo. Benediktinci.

Prvi sad, ki ga je obrodil misijon med njimi, je bil krst 61 ljudi v vasi Jenainet. V trideset vasi so doslej misijonarji prispele. Povsod so jih sprejemali, kakor da prihajajo poslanci božji iz samih nebes. Narodi se vedno bolj spreobračajo h Kristusu, dočim tisti, ki so prejeli njegove dobrote odrešenja, odpadajo od Njega in

strastno napadajo Njegovo sveto Cerkev. V neki vasi, Toffaha, se 18 družin pripravlja na sveti krst.

Goreči so tako kakor so bili v prvih časih kristjani.

Neki Rahid je zbolel. Naslednjega dne so se pri sodišču prepisovali v katoliško vero. Pokliče sestro misijonarko in jo lepo prosi, naj ga priveže na osla, da se gre tudi on prepisat. „Ne morem dopustiti, da bi mene tam ne bilo.“

Nekaj dni kasneje se pri sestri javi poslanec: „Rahid umira, prosi te, da prideš k njemu.“ Sestra je prihitela, toda uvidela je, da še stvar ni tako nevarna. Rahid pa jo prosi: „Kmalu bom umrl, ti si kristjanka, ali moreš dovoliti, da bi šel s tega sveta brez svetega krsta?“ Sestra

je bila ganjena in ustregla je njegovi iskreni želji ter ga krstila. Ko je naslednjega dne prišel k njemu misijonar, mu Rahid takole pravi: „Oče, zdaj pa se nič več ne bojim smrti, zdaj lahko grem k Bogu, ker sem že krščen!“

Kakor ta, tako prosijo tudi drugi, da bi jih duhovniki poučili v sveti veri. Mogoče je, da se bo sveta vera širila v notranjost mohamedanske sirske dežele. Veliko je polje, toda delavcev ni. Prosimo Očeta žetve, da pošlje delavcev na svojo njivo!

Naš misijonar DIJONIZ VRHOVNIK piše iz Makasa, Ekvador, J. Amerika:

Ko sem odhajal v Ameriko, so mi vsevpred govorniki, kako so salezijanci bogati v Ameriki. No, pa sem se prepričal, da je žalostna ta bogatija, kakor vam bom takoj povedal. Meni so dejali, naj vzamem le najpotrebnejše, drugo, da bom vse tam dobil, pa so me hudo varali.

Ekvador je približno tako velika država kakor Jugoslavija, a ima samo tri milijone prebivalcev. Po sredini države se vleče visok pas — gorovje Kordiljeri. Prebivalci gora in nižin so beli, ki so se nekdanj sem priselili, Indijanci in tudi mešani. Pri teh ni pravega misijonarjenja, ker so že civilizirani. Če pa greš po vrhovih Kordiljerov proti Braziliji ali Peru, se ti odpre nov svet. Gorovje se polagoma znižuje. Podnebje in rastlinstvo je tropično. Ves ta ogromni del države se imenuje Orient in je redko naseljen in malo poznan. V spodnjem delu te pokrajine so naši misijoni. Tu je nekaj malega naseljencev, vse drugo je prostrano domovje Hivarov. Hivari namreč ne prebivajo v vaseh, ampak vsaka hivarska kočja je sama zase in daleč od drugih. Prav to najbolj ovira uspešno misijonarjenje med njimi. Tu so zares pravi misijoni. Nihče ne bo prišel prepozno na delo, ker ga je ogromno, ljudi pa tako malo, saj smo takorekoč šele v začetkih. Le majhen del Hivarov je kristjanov, vsi drugi so še pogani. Mnogo jih še ni videlo duhovnika, da, najdejo se še, ki niso videli niti belega človeka.

Za nas laike zadostuje, da znamo španščino, duhovniki in kleriki pa se morajo naučiti tudi težkega hivarskega jezika, da zamorejo uspešno delovati med njimi. Sicer pa Hivari razumejo vsaj nekoliko tudi španski.

Način misijonarjenja je pri nas čisto poseben. Tu v Makasu je takole: Vsako nedeljo gre po en duhovnik z enim bogoslovcem, imamo jih tu samo tri, ali pa tudi z enim laikom na dogovorjen kraj, navadno oddaljen par ur. Tja pridejo Hivari in naseljenci, če jih je kaj. Za vse je ondi sveta maša in katekizem. Drug duhovnik gre s svojim spremljevalcem na drug določen kraj. Tako gre tudi naš mi-

sijonar bogoslovec Trampuž z g. Pochom v Rio Blanco. Potrebno bi bilo, da bi šli na vse strani, toda kaj, ko ni ne sredstev ne misijonarjev. Dva dni hoda odtod imamo lepo novo hišico na prekrasnem kraju, pa kaj pomaga, ko pa ni misijonarja, da bi ga poslali tjakaj.

Hivari verujejo v nesmrtnost duše, da je pekel, nebesa, imajo nekaj pojmov o Bogu, tako da je misijonarju delo v tem oziru olajšano, le objasniti jim je treba te pojme. Hivaru je dosti, da je zdrav, sit, naprej ne mara razmišljati. Edini življenski namen mu je telesno uživanje. Mnogih ni mogoče krstiti, ker bi po krstu ne spremenili svojega divjega življenja. Največja ovira je pač mnogoženstvo, ki je pri njih v navadi in ne marajo tega opustiti. — K nekemu bolnemu Hivaru so poklicali misijonarja, da bi ga krstil. Bolniku so stregle štiri njegove žene z veliko skrbjo in natančnostjo. Ena mu je pripravljala „čičo“, to je hivarska pijača, druga mu je iskala in kuhala „juko“, tretja mu je nosila banane, četrta je neprestano čula ob njem. — Misijonar mu de: „Če hočeš, da te krstim in da uideš peklu, moraš odsloviti vse žene razen ene.“ „Kako, pater, saj sam vidiš, da to ni mogoče, vsaka ima svoje opravilo. Če odslovim prvo, kdo mi bo pripravljala čičo? Če zapodim drugo, nimam nikogar, ki bi mi izkopal in skuhal juko“ itd.

Drugi na smrt bolni Hivar je dejal, da se dá krstiti, če mu bo Bog v nebesih dal čiče in juke. Hivaru je materjalnost in uživanje vse.

Hivari imajo misijonarje radi, ne marajo pa drugih belih ljudi, ki jim še tisto malo, kar imajo, pokradejo. Zato pa, kjer se naselijo beli, se Hivari umaknejo daleč proč.

Za Hivare ne velja pregovor: Kdor laže, tudi krade. Lagati znajo prav dobro, toda ne kradejo nikoli. Edina kraja jim je, da si prilaste ženo drugega, toda to nimajo za krajo, je pač taka navada! V tem kratkem času, kar sem med Hivari, sem slišal že mnogo pritožb, češ, ta mi je ukradel ženo. Potem navadno sledi krvno

maščevanje. Okradeni umori tata, če se mu posreči; sorodniki umorjenega pa potem umorijo morilca in tako gre maščevanje iz roda v rod.

Med Mendezom in Makasom imamo štiri protestantske tekmece - misijonarje. Toda to so pastirji brez črede. Hivari vzamejo sicer od njih darove, za njihove nauke pa se ne menijo. Naseljenci v Sukud pa bi bili danes že vsi v njih mreži, če bi ne bil prišel tja še pravočasno salezijanski misijonar g. Stall.

Pastorji si s svojo sijajno mesečno plačo skušajo udobno urediti svoje življenje, za drugo jim ni skrb. Pastor Emin živi v Činimbi razkošno kot kak grof. Eden izmed pastorejv je zadnje leto vendar pridobil eno dušo — svojega lastnega sinčka, ki se mu je rodil. Njih propaganda pa je le nevarna pri tem revnem ljudstvu. Vladi obljudljajo vse mogoče ugodnosti, če jim izroči šole. Vlada pa jih je izročila salezijancem, oziroma je naročila, naj salezijanci podučujejo ljudstvo, toda ne podpira ni najmanj teh šol. Škof Komin pa nima denarja niti zase in naše misijonske šole nimajo niti najpotrebnejšega, kakor krede, zvezkov itd. Ljudstvo jih tudi ne more vzdrževati, saj največkrat nima drugega kot svojo revno kočo iz bambusa in slame. Pomaranče, kava, kakao nima nikake vrednosti, ker smo popolnoma odrezani od sveta. Šol pa ne maramo pustiti, ker če bi

izgubili šole, je izgubljeno vse.

Kdor hoče v naše misijone, mora biti trdnega zdravja. Pri vas je sonce blagodejno, tukaj pa človeka naravnost ubija. Kdor je podvržen zobobolu, naj si že doma da prej izpuliti vse zobe, preden pride sem. Jaz sem si dal izruvat v Kvenki dva, zdaj mi svetujejo, naj si dam še — tretjega.

Obrt pa vsaka prav pride, samo pekarška ne, ker tu nimamo kruha, naš „kruh“ je juka. Juka je rastlina z debelimi koreninami, okus spominja na krompir.

Izmed drugih nevarnosti so tu najbolj nevarne kače kobre. Te golazni je več kot preveč in je strah belim, Hivarom pa tudi živalim.

Sedaj sem v Makasu v zavodu, kjer se nahaja tudi g. Trampuž. Gospodu zdaj raste brada, najbrže si jo je pustil zato, da bi imeli slovenski sobratje več respekta pred njim in mu poslali ogledal, šivank, pipev in druge ropotije za njegove ljube Hivarčke. Toži, da nima nič teh stvari.

Vzgoja Hivarčkov je mnogo bolj hvaležno delo kakor pa evropskih otrok, saj so z vsem zadovoljni. Bolj ponižnih in prijaznih fantov si ne morete misliti kot so Hivarčki. Pridite, pa boste videli. Pa pipev prinesite!

Pošiljam vam lepe pozdrave v domovino in se vam priporočam v molitev vdani vam

Dijoniz Vrhovnik.

Kako lepo nam je bilo ob preganjanju

(Iz Japonskih misijonov.)

Če že preganjanje mora priti, je prav, da pride, ker bi sicer ne bilo več mučencev! Srečni smo lahko, ako smemo trpeti za vzvišeno stvar, za našo vero.

Naši mali pogančki so nam pripovedovali, kaj so vse slišali v šoli. Tam so jim pravili, da pri nas učimo, da se oblast ne sme spoštovati, da ljudstvo puntamo. Primerjali so nas ruskim komunistom — bolj ševikom in da državo razdiramo.

Ko pa prebiramo zgodovino, se nam odpira list za listom in na tolkih se piše, kako so preganjali Cerkev in kako je vedno zmagonosno izšla iz vseh napadov brezbožnih, ponajvečkrat lastnih sinov, saj jo varuje Sveti Duh, zato ne bo nikdar podlegla.

Eden izmed teh pogančkov se je v šoli usodil celo tole reči: „Odkar hodim v katoliški misijon, še nisem slišal nobene besede proti državi.“ Ta izjava se ni vpoštevala, laži, ki so jih kopicili v časo-

pisih, so letele proti Cerkvi in celo Jezusa Kristusa so imenovali razbojnika.

Pripovedovanjem teh otrok nismo pripisovali bogve kaj važnosti, vendar pa je medtem vrelo in vršalo kakor pred nevihto. Nevihta se je naglo bližala. Spočetka nismo mislili, da se bo gonja tako razpasla, ali, žal, občutili smo bridko resnico. Najbolj pa nam je bilo hudo, da so nas celo naši ljudje zapustili. Cisto sami smo ostali. — Kaj pravim, sami! Nismo bili sami, Marija Pomočnica je bila z nami. K Njej smo se zatekli in smo bili prepričani, da nam bo pomagala.

Ljudje so sumljivo pogledovali v naš misijon in so se čudili, da nas policija še ni odpeljala v ječo... Čujno njeno oko pa je vedno zasledovalo naše korake, toda ničesar ni moglo najti, kar bi nas obsojalo.

Zveličar je bdel nad nami in nas krepil. Kakor je Bog dovolil, da je Job vse izgubil, tako je bilo tudi z nami v našem misi-

jonu v Beppu. Spomnili smo se tedaj, da imamo res vse od Boga in da nam lahko vzame, kadar hoče.

Nadejali smo se hujšega, toda nevihta se je nenadoma podela, spet smo imeli dosti dečkov, ki so zahajali v naš misijon in tudi precejšnje število se je pripravljalo na krst.

Bog zna tudi zlo obrniti v dobro. Zdaj,

ko je nevihta ponehala, zdaj nas še mnogo bolj poznajo, k čemur so pripomogle prav one klevete, ki so jih metali na nas. Tako so nas ljudje vsaj bolje spoznali, pa tudi zanimati so se začeli za našo svetlo vero.

Priporočamo se v molitev, da tudi tu kmalu zakraljuje Jezus Kristus. —

Šintoistični obredi na Japonskem

Ko katoliški misijonar gre po ulici, se otroci boječe ozirajo vanj. Naši nasprotniki so si izmislili čudne reči o misijonarjih, češ, da otroke koljejo, jim trgajo srce iz prsi in jetra, potem pa otroke požro...

Ko pa mladina pride k nam in ko se veselo zabava na našem dvorišču, tedaj se prepriča, da vse skupaj ni nič res. Vzljubijo nas. Ko nas srečajo na ulici, se nam globoko priklanjajo v znamenje spoštovanja.

Šel sem na sprehod po mestu Takanabě v mestni park. Park se dviga po lepem bregu navzgor. Izmed drevja štrle značilne svetilke, ki zvesto stoje na straži pred

vhodom v šintoistično svetišče. To svetišče je mala hišica, kamor verniki ne smejo. Vstopiti sme samo duhovnik (Kanuši), ki pleše svete plese in izliva riževino v daritev duhu. Svetišče je leseno. V notranjščini se nahaja skrbno čuvano troje: sablja, ogledalo in nekaj biserov, kar je znamenje oblasti.

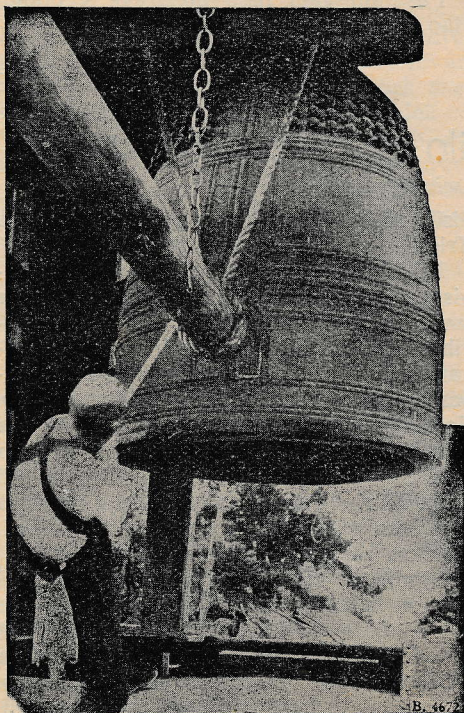
Sveč tu ni ne slik. Ni oltarja ne vidish, vse je prazno, kakor je prazna in brez življenja njihova vera.

Izenadil me je glas nekakega bobna, ki nadomestuje naš zvon. S takim bobnom se začenja vsak obred, vsak praznik, z bobnom se pa tudi zaključih. Boben poje pri procesijah, zborovanjih, celo pri pogrebih.

Tudi zdaj je pel. Procesija se je pomikala. Na čelu je nosil nekdo na dolgi prekli narezane pasove papirja, kakor nekake oblanice. Nekoliko za njim pa so se pomikala bandera, rmene, bele, rdeče in višnjeve barve. Na njih pa kakor da je nekdo z ročajem od metle načelkal velike japonske črke. Za ljudstvom so se slovesno pomikali šintoistični duhovniki ter so poigrali na nekakih flavtah dolgočasne pesmi.

Za procesijo so šle tudi kmetice, ki so nosile v roki velike repe. Tudi kmetje v značilnih oblekah so nosili repe, pod pazduho pa velike rdeče cvetove. Dva kmeta, ki sta bila še bolj slovesno oblečena, sta nosila na dolgih preklah vsak eno vrečico svežega riža.

Sprevod se je pomikal nemo, še celo piščalke so utihnile. Ob potu so stali drugi ljudje in otroci ter nemo zrlh v sprevod. Zdajci se prikaže izza ovinka „Mikoši“, to je nekaka skrinja, podoba svetišča. V skrinji so bile one tri stvari: meč, ogledalo in biseri. Nosili so to skrinjo mladenci, plesali so z njo, zdaj so jo dvignili, zdaj znižali, zdaj na desno zdaj spet na levo zraven pa izražali v prečudnih glasovih svoje veselje. Za to skrinjo pa so jahali duhovniki na konjih, odeti v prekra-

Zvonjenje na Japonskem

sna svileni oblačila. Ponosno so jahali na iskrih konjih, ki so jih nalašč za to naveli za ta praznik. Za njimi je deček, oblečen v belo oblačilo, peljal duhovna v bogati svileni obleki. To je najvišji duhovni v tem mestu. Ta bo opravil svete obrede.

Sprevod je prispel pred mestni park, pred svetišče. Zdaj se prično obredi. Duhovni plešejo in se zvijajo tako čudno in brez konca, da bi nas smeh posilil. Darujejo veliko repo, cvetje in riž duhu. Ko je slovesnost končana, se ljudstvo razide. Mladenci ves dan hodijo po mestu in nosijo Minoši in duhovni gredo za njimi ter

v raznih delih mesta ponavljajo svoje plese.

Na čast duhu pa polnijo in praznijo kupice, eno za drugo, prav z veliko — pobožnostjo.

Zvečer se duhovni in ljudstvo vrača na domove vsi prepričani, da so opravili bogoljubno pobožnost. Po ulicah se pomikajo baklje, ki jih nosijo ljudje, ko se vračajo.

Noč je nad deželo pa tudi v dušah je noč. O, kdaj bo napočil dan, svetel dan, ki ga bo ožarjala luč Kristusovega evangelija!

— = —

Naši misijonarji na Japonskem: v Beppo

Naš misijonar, ki deluje na Japonskem, takole piše:

V vseh večjih mestih Japonske se zadnji čas predvaja film iz življenja japonskih mučnikov. Videl sem ga sam v Oita in lahko rečem, da žanje lepe uspehe. Ko naši kristjani gledajo, kako so njihovi predniki bili trdni v veri, se še bolj krepi njih vera in tudi sami hočejo vztrajati v veri junaških prednikov. Tudi na pogane dela mogočen vtis, ko vidijo, kako moško so prvi mučenci v njihovi zemlji prenašali strašne muke, in si mislijo: ne more biti prazna ta vera, ki dela take junake. — Film je neki goreč Japonec kristjan dal izdelati in je vse svoje imetje v ta namen potrošil. Stal je kakih sedem milijonov dinarjev, pa je zato tudi prava filmska umetnina. Čeprav igravci v filmu niso kristjani, pa so se vendar tako vživel v vsebino tega filma, da jim prav nič ne moreš oporekati.

Kristjani v naši postojanki so ustanovili družbo vzajemne pomoči, ki si je nadela nalogo, da išče delo za brezposelne bodisi da kako drugače pomaga tistim, ki so potrebni. Doslej ni bila skrb brez uspeha, ker smo na ta način pridobili že osem katehumenov, to je takih pogonov, ki se uče katekizma, da postanejo kristjani, ko prejmejo sveti krst.

Po previdnosti božji se je zgodilo, da smo ob naši misijonski postojanki našli tople vrelce, ki smo jih takoj izrabili in porabili za naše bolehe sobrate, ki se bodo mogli tu zdraviti in si izboljšati skrhamo zdravje ter bodo tako spet zmožni delovati za čast božjo in za zveličanje duš.

Nekdo nam je velikodušno podaril pri-

pravo za osvetljevanje filmov in za skioptične slike. Vsak teden prirejamo predavanja po predmestjih, vmes pa tudi odlomke iz življenja našega Zveličarja. Pred kratkim smo priredili tako predavanje v neki javni šoli ob udeležbi številnega učiteljstva, otrok in njih staršev. Reči moramo, da so bili vsi ginjeni.

V urah prostih šole prihaja k nam precejšnje število dečkov. Igrajo se na našem dvorišču, kar nam je silno všeč. Pa radi nas imajo ter se z veseljem k nam zatekajo, kar je tu na Japonskem nenavadna stvar. Ob nedeljah gremo z njimi ven iz mesta, da se igrajo v prosti naravi, dočim prepuščamo dvorišče deklicam, za katere skrbijo naše sestre. Našim dečkom so taki izleti jako všeč. Moško korakajo skozi mesto v strnjenih vrstah, kar vzbuja pozornost in vedno več drugih dečkov se priključuje naši četi. Ko jih kdo vpraša, kdo so, ponosno odgovarjajo: „Katoliku“ to je: iz katoliškega misijona.

Ni še tako dolgo, kar je resno obolel neki naš katehumen. Zdravniki so mu rekli, da se mora podvreči operaciji. Katehumen je vedel, da je operacija nevarna, zato je poprosil za sveti krst, kar je tudi dobil. Pokazal je močno vero. Po operaciji si je namreč dejal na rano svete ostanke blaženega Janeza Boska in je menil: „Zdravniki pravijo, da ne bom ozdravel, jaz pa vem, da bom, ker je don Bosko bolj mogočen kakor pa naši zdravniki.“

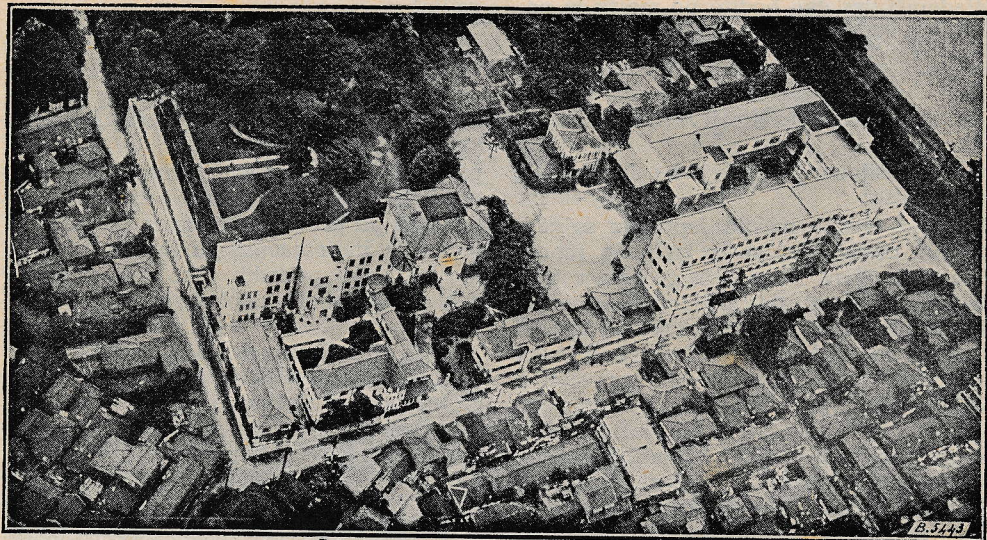
Pred kratkim je prišel k meni neki mladenič in mi je dejal, da bi rad postal kristjan, pa ga služi pri protestantih in se boji, da bi izgubil službo, ako bi prestopil na katoliško vero. Priporočil sem mu, naj dobro premisli, če res ni nobene-

ga izhoda. — Čez nekaj dni se vrne in mi pravi, da bi zdaj rad prejel sveti krst, ker je popustil službo pri protestantih in je dobil delo na deželi pri nekem kmetu. Sedaj res ni bilo nobene težave več in sem mu obljubil, da bova takoj pričela s poukom v katekizmu. Zdaj vsak dan prihaja k sveti maši.

Posebno nam je drag katehumen po imenu Arai San, ki je koj, ko je postal katehumen, pokazal tako gorečnost za katoliško vero, da je v kratkih dveh mesecih

pripeljal še deset drugih katehumenov. Tudi drugače dela med pogani propagando za nas. Prav po njegovem posredovanju smo zamogli prirediti ono predavanje v šoli. Gojimo najlepše nade do tega človeka, da nam bo krepko pomagal, ko postane kristjan...

Molite tudi vi, dragi sodelavci in ve, skrbne sodelavke, da se nadomesti izguba, ki jo trenutno doživlja Cerkev v Mehiki, z novimi kristjani med poganskimi narodi v misijonih.

Tokio: Pogled na glavno mesto Japonske

Pod don Boskovo zaščito

Naši misijonarji iz Kitajske nam sporočajo, da je marca meseca lanskega leta močno razsajala nevarna bolezen in sicer vnetje možganske mreže, ki se smatra za neozdravljivo. Vsak dan je v mestu Makao obbolelo kakih 30 ljudi, smrtnih slučajev pa je bilo dnevno do 20.

Vlada je poskrbela za posebno zdravljenje ter v najbolj zdravem okraju mesta, kjer je že vojaška bolnica, zgradila paviljon za take bolnike. Vse šole so bile zaprte za cel mesec in iz vsake je koga zmanjkalo. Škofijsko semenišče je izgubilo dva gojenca, za dva tedna pa je moralo prekiniti pouk, ker so se morali podvreči zdravniškemu nadzorstvu.

V našem oratoriju je teklo veselo življenje naprej, pa smo se tudi točno držali navodil, ki nam jih je dala oblast. Gojenci so zdravila jemali, preden so šli k počitku.

Zaupali pa smo bolj pomoči od zgoraj,

ki je najizdatnejša. Začeli smo opravljati k don Bosku devetdnevno. Oratorija nismo zaprli.

Gradili smo nov zavod, kjer je delalo kakih 30 delavcev in mnogo voznikov, ki je dovažalo potrebno za zidavo; ti bi bili nehote lahko zanesli bolezen v naš zavod.

Naši gojenci so imeli srečo, da so smeli nadomestovati klerike v stolnici pri velikonočnih obredih.

Nadloga je minula, šole so se spet odprle in začelo se je redno življenje, dočim je pri nas ves čas bilo vse kot navadno in ne samo, da nam nihče ni umrl, niti obolel nam ni.

Moram priznati, da nas je ščitil don Bosko z nebes in se mu tu zahvaljujem ter vsakemu priporočam, naj se z zaupanjem zateče k njemu v svojih stiskah in nadlogah.

Janez Guarona, ravnatelj
v Makao, Kitajska.

PO * SALEZIJANSKEM * SVETU

Na Japonskem so salezijanci začeli izdajati po don Boskovem zgledu „Katoliška čtiva“, male knjižice, morda malo večje kakor naše priloge s podobno vsebino. Japonci menda pridno segajo po njih, naši misijonarji pa se vesele, da zamorejo na ta način — s tiskom — storiti kaj za spreobrnitev tega naroda. To jim je dalo tudi pogum, zato so začeli izdajati mesečnik slične vsebine kakor je naš Vestnik.

Iz „*Katoliških misijonov*“:

Salezijanska obrtna šola sv. Ludovika v Hong-Kongu si je pridobila pri merodajnih oblasteh toliko priznanje, da so sklenili tudi sami zgraditi podobno šolo in jo izročiti salezijancem v vodstvo. Stala bo pol milijona dolarjev, ki so povečini že zbrani. Prostora bo za 300 notranjih gojencev, ki bodo vzdrževalce stali po 150 dolarjev letno. Šola bo stala v Aberdeenu poleg pokrajinske bogoslovnice.

Naše malo **semenišče v Sijamu** v vzhodni Aziji je poskočilo na številu od 13 na 29. Odkod ta porast? — Sami ne vemo, saj bi človek nasprotnega pričakoval radi rastoče narodne zavesti med Indijci in tudi radi revnih prostorov, s katerimi razpolagamo v malem semenišču. — Politične prilike so se pri nas spremenile in misijonar ni več tako svoboden kakor prej. — Čemu torej pripisati tolažljivo presenečenje? — Gotovo, da je za milostjo božjo in našim skromnim trudom največ zalegla propaganda med njimi samimi. Nadejamo se, da bo Bog v njih tudi dovršil, kar je začel.

V **Venezueli**, v Južni Ameriki, so salezijanci pred kratkim prevzeli v misijonsko oskrbo velikansko pokrajino, ki je približno tako velika ko pol Nemčije. V njej je pet indijanskih rodov, ki že 80 let niso videli misijonarja. Podnebje je vroče, radi velike vlage pa zelo nezdravo. Don Boskovi sinovi bodo morali biti pripravljeni na velike žrtve.

Ob priliki razdeljevanja nagrad v salezijanskem zavodu v **Konstantinopolu** se je tamkajšnji tisk zelo pohvalno izrazil o don Boskovih ustanovah. Povdarja, da je salezijanski zavod edini v vsej Turčiji, kjer se mladina uči raznega rokodelstva.

Prav rokodelcev najbolj manjka na Turškem. Tudi način vzgoje tisk zelo hvali, češ, da se opira na očetovskem razumevanju mladine. Ta se vzgaja v zavesti dolžnosti in discipline.

Slavni angleški dramatik **Karl Markham** je z velikim veseljem prestopil v katoliško cerkev. Krstili so ga 6. oktobra, 7. oktobra pa je prejel sveto obhajilo, prav na dan rožnovenske Matere božje.

Cela leta je preučeval razna verstva in jih primerjal.

Svoje spreobrnjenje pripisuje neskončnemu božjemu usmiljenju. Naletel je čisto slučajno na oddelek katoliških skavtov, ki jih je vodil salezijanec. V ganljivem pismu, v katerem sporoča, da je končno prestopil v katoliško cerkev, takole pravi: „Pri krstu sem sprejel novo ime, in sicer Janez, da se izkažem hvaležnega don Bosku, ker me je njegov duhovni sin spreobrnil. Tisočkrat hvala blaženemu don Bosku, ki me je pripeljal do vrat svete Cerkve, v katero stopam z velikim veseljem!“

Koliko pa jih tako nepremišljeno radi plehkih zemskih dobrin izstopi iz te Cerkve? Žal, tudi pri nas! Bog pa najde drugih, ki se spreobračajo, v poganskih pa tudi v civiliziranih krajih; ti stopajo v isto Cerkev, katero njeni sinovi in hčere zapuščajo...

Novi salezijanski škofje. — V preteklem letu je sveti oče postavil za škofo naslednje salezijance: Huberta Uljengo, Petra Kapicci, Pavla Galeacci, Ferdinanda Rikka, Sebastjana Biakka.

Orkan na Kubi poškodoval tudi dva salezijanska zavoda. — Dne 9. novembra je na Kubi v Srednji Ameriki barometer nenadoma padel s 750 na 708 mm. Nastal je strašen veter, ki je šel čez kraj z brzino 215 km na uro v širini 300 km. Polja so popolnoma uničena za nekaj let. Mestece Santa Kruz del Sur, ki je štel 4000 prebivalcev, je največ utrpelo. Popolnoma je porušeno, 3000 prebivalcev pa je našlo nenadno smrt pod razvalinami. — Koliko pa jih je bilo pripravljenih?... Salezijanci in hčere Marije Pomočnice so se vsi rešili, le zavoda sta pokončana, škode je za kakih 16 milijonov dinarjev.

„Vsi, ki ste vneti za Kristusovo kraljestvo na zemlji, širite naše male knjižice! — Sporočite, koliko izvodov „VELESILA“ želite oddati znancem in prijateljem (vsaka knjižica stane le 1 Din — poštnina znaša za vsakih 5 knjižic 50 par).“

MILOSTI MARIJE POMOČNICE

Kako dobra in mogočna je Marija Pomočnica! O tem pričajo neštevilne zahvale, ki vsak dan prihajajo v njeno svetišče. Berite, koliko milosti deli Marija njim, ki se v svojih stiskah in potrebah k njej obračajo. Marija pričakuje naše prošnje; želi, da smo ji zvesto vdani in ji otroško zaupamo, — tedaj nam zagotovo izprosi milost, za katero jo prosimo, ali pa nam podeli drugo, veliko večjo, ki jo še mnogo bolj potrebujemo.

Zahvaljujem se Mariji Pomočnici za ozdravljenje oči. Hudo so me bolele, da bi bila kmalu oslepela. Obrnila sem se k Mariji po pomoč in sem opravila k njej devetdnevno. Ozdravela sem popolnoma, da danes lahko berem tudi droben tisk! Mariji izrekam pristržno zahvalo. *Primožič Katarina*, Št. Rupert, Dolenjsko. —

Bila sem v hudi stiski: 6 otrok imamo v družini in dan za dnem smo huje občutili pomanjkanje potrebnega živeža, tembolj, ker je mož ležal bolan... Kdo bo preskrbel otrokom vsakdanjega kruha? Zatekla sem se k Mariji Pomočnici, svetemu Jožefu in sv. Antonu. Bolezen se je zboljšala: mož je mogel zopet na delo in spet smo imeli kruha. Hvala Ti, Marija, tudi za vse druge milosti, ki si nam jih že neštetokrat izkazala! *Božičnik Cecilija*, Videm ob Savi. —

Tudi moje prošnje ni zavrgla naša mogočna Pomočnica, zato se ji polna hvaležnosti javno zahvaljujem v Vestniku, kakor sem obljubila... Moja nečakinja se je po neprevidnosti nesrečno zbodla s popolnoma zarjavelo iglo, tako da se ji je cela skrila v mesu in je ni bilo mogoče izvleči. Bila je velika nevarnost zastrupljenja. Zatekla sem se k Mariji na Rakovniku in jo zaupno prosila pomoči... Po nekaj dneh je igla sama izpadla brez vsake posledice. Marija, Ti si pomagala; vsa vesela in hvaležna izpolnjujem dano obljubo. *Neimenovana iz Sevnice*. —

V prav podobnem slučaju je Marija tudi drugemu pomagala:

Šivala sem in se pri tem tako nesrečno zbodla v mezinec leve roke, da se mi je igla odlomila in je 16 mm dolg drobec ostal v prstu. Nisem ga mogla izvleči, ker je ves tičal v prstu. Bala sem se že zastrupljenja. Tedaj mi je svetovala sosed, naj se priporočim rakovniški Mariji Po-

močnici. Storila sem in glej: čez teden dni se je drobec toliko pokazal iz prsta, da sem ga lahko izdrla. Iz vsega srca sem Ti hvaležna, o Marija, da si mi pomagala! *Šebjanič Frančiška*, Črensovc. —

Pristržna hvala Mariji za ozdravljenje mojega težko bolnega otroka. *Rozman Janez*, Zg. Brnik. —

Podpisana se zahvaljujem Mariji Pomočnici, bl. Janezu Bosku in Mali Tereziki za ozdravljenje noge in za blagoslov pri živini. *Terstenjak Frančiška*, Sv. Jurij ob Ščavnici. —

Zaradi premestitve smo se obrnili zaupno k Mariji in bl. Janezu Bosku ter ju prosili, naj posredujeta za dobro mesto. Hvala Bogu, naša molitev je bila uslišana. *J. M.*, Medjimurje. —

Iskreno se zahvaljujem Mariji Pom., bl. Janezu Bosku in Mali Cvetki za izredno pomoč v boleznih, da se mi ni bilo treba podvreči nevarni operaciji. *Svet Marija*, Velika Loka. —

Zahvaljujem se Mariji Pomočnici za ozdravljenje bolnega otroka. Naročam zlato srce v zahvalo. Marija, varuj nas še naprej! *T. Č.*, Vr. —

Velika je milost, ki nam jo je dodelila Marija Pomočnica. Naš preč. g. kanonik so bili v veliki nevarnosti, da oslepijo na obe oči; zdravniki niso nič dobrega obetali. Mi pa nismo nehali opravljati devetdnevne in smo zaupno klicali k Mariji na Rakovniku, naj nam vrne zdravega našega dragega g. kanonika. In Marija nas je uslišala. Tisočero zahvalo javno izrekamo njeni veliki dobroti. *Verniki iz Olševka*.

Hvaležnost do Marije Pomočnice mi nalaga dolžnost, da se ji javno zahvalim in tako izpolnim obljubo, ki sem jo storila, ako dosežem polajšanje hudih bolečin. — Ko sem v zadnjih številkah Vestnika brala, naj tisti, ki prejmejo kako milost, poklo-

nijo Mariji v zahvalo srce, sem to takoj tudi jaz obljubila. In Marija mi je pomagala. Zato pa naročam pri vodstvu veliko srebrno srce, — naj priča v njenem milostnem svetišču o njeni veliki dobroti! *Muhič Marija*, Ključarovci. —

Najprisrčnejša zahvala Mariji Pomočnici in bl. Janezu Bosku za uslišanje moje prošnje, da mi je ozdravila otroka! *Virant Katarina*, Metlika. —

Prav iskreno se zahvaljujem Mariji Pom. za izkazano pomoč v bolezni. Morala bi se podvreči ponovni težki operaciji. V svoji stiski sem se zaupno obrnila na rakovniško Marijo ter ji obljubila javno zahvalo, ako mi pomaga. Bila sem uslišana. Z veseljem in hvaležnostjo izvršujem dano obljubo. *Neimenovana* iz G. —

Zahvaljujem se Mariji Pom. in bl. Janezu Bosku za srečno prestano operacijo in za zdravje v družini. *Poljak Jože*, Črnomelj. —

Javno zahvalo izrekam Mariji Pom., bl. Janezu Bosku in Mali Cvetki za večkratno pomoč in ozdravljenje, in kličem vsem, ki so v stiski in potrebi, naj poskusijo tudi oni, naj prosijo in zaupajo, pa bodo uslišani. *Šiško M.*, Krško. —

Hvala Ti, Marija, da si uslišala molitev za bolnega otroka! Prosim te, varuj me še nadalje. *Peček F.*, Bloke. —

Mariji Pom. na Rakovniku, sv. Antonu Pad. in sv. Tereziji D. J. se iskreno zahvaljujem za srečno ozdravljenje dvakrat zlomljene roke. *T. F.*, Ljubljana. —

Velika nesreča je pretila mojemu sinu pri vojaki. Zatekla sem se k Mariji Pom. in bl. Janezu Bosku, pa sem bila uslišana. *Belović Marija*, Šafarsko. —

Zahvaljujem se Mariji Pom., Presv. Srcu Jezusovemu in bl. Janezu Bosku za srečno prestano operacijo. Obljubila sem zahvalo v Vestniku. — Tebe, Marija, pa prosim, bodi mi še nadalje mogočna Priprošnjica in milostna Mati v vseh dušnih in telesnih zadevah! *Belović Matilda*, Šafarsko. —

Moj mož je nevarno zbolel. Zdravniki so izjavili, da ni več zanj pomoči, da je že prepozno... Pa čeprav so trije zdravniki rekli: „Ni več pomoči zanj“, jaz in otroci nismo zgubili zaupanja: zatekli smo se k Mariji Pomočnici in bl. Janezu Bosku in začeli opravljati devetdnevnic. Nismo upali in prosili zastonj: od tedaj je očetu vsak dan bolje. Marija, tisočkrat Ti bodi hvala! *L. M.*, B. —

Bila sem bolna na krvi že dve leti. Zdravniki so rekli, da imam popolnoma

vođeno kri. Vsa zdravniška pomoč je bila brezuspešna. Nisem mogla nič več vstati iz postelje. V tej stiski sem se zaupno obrnila k Mariji Pomočnici, k Mali Tereziki in bl. Janezu Bosku ter sem začela opravljati devetdnevnic. Bila sem milostno uslišana: ozdravela sem brez vsakih zdravil. — Marija, Ti edina si mi izprosila zdravje, Ti si moja najboljša Mati; vse čase Ti hočem biti hvaležna, hočem ostati zvesti Tvoj otrok. Sprejmi v svojem svetišču srebrno srce v zahvalo! *Neimenovana*, Polšnik.

Zdravje bolnikov! Kje? — Pri Mariji na Rakovniku, bi morali zaklicati, tako da bi slišali vsi, ki iščejo pomoči. — *Emeršič Gera* ni iskala pri njej zastonj pomoči v težki bolezni otrok. Vsa hvaležna izreka Mariji javno zahvalo v Vestniku. — *Feguš Terezija* je čutila težke notranje bolečine. Ko se je priporočila Mariji Pom. na Rakovniku, ji je odleglo. — *Zemljič Terezija* je morala v bolnico. Vsi so obupali nad njenim ozdravljenjem... Kar niso zmogli zdravniki, je zamogla Marija. Besede angelove Mariji: „...ker pri Bogu ni nemo-goča nobena reč“, se izpolnjujejo tudi pri Mariji Pomočnici! — O Marija, pomagaj nam tudi v sedanji zelo težki zadevi! *Topolovec Amalija*, Sv. Andraž v Haložah.

Marija je pomagala! — Našemu fantku je pretila velika nevarnost radi bolne noge. Komaj se je izvršila prva operacija, je bila potrebna že druga, še mnogo težja: bali smo se, da bo dečku jela gniti kost. S trdnim zaupanjem sem se zatekla k Mariji Pomočnici in začela opravljati devetdnevnic. Ko je bila devetdnevnic končana, se je začela otroku rana naglo celiti, kljub slabemu jesenskem vremenu; nevarnost, da bi morali odrezati nogo, je popolnoma izginila. Fantek zdaj že hodi, ves srečen in vesel. — Marija, iskrena Ti hvala za milostno pomoč! *Kocjan Uršula*, Bezovje (Sv. Jurij ob juž. žel.) —

Pred božičnimi prazniki sem se vrezala v roko. Rana se je zacelila, roka pa je začela močno zatekati. Večkrat mi je postalo slabo, — bolečine sem čutila tudi v drugi roki. Najhuje je bilo na sv. božični dan. V svoji stiski sem se zaupno obrnila k Mariji in drugim sv. zaščitnikom. Obljubila sem javno zahvalo v Vestniku, ako ozdravim brez zdravniške pomoči. — Drugi dan se je odprla gnojna rana, — danes pa je roka že zdrava. — Hvala Ti, Marija, tudi za večkrat uslišane prošnje v bolezni naše matere! *M. V.*, Ženik (Sv. Jurij ob Ščavnici). —

Dve sestri živiva skromno skupno življenje. Hudobneži tega sveta so naju začeli preganjati: v 10 letih sva bili šestkrat hudo oropani in nazadnje še osebno napadeni, tako da nisva več upali doma spati ne prebivati. V tem obupnem položaju vzamem kip Marije z Jezuškom v naročju in ga obesim nad vežna vrata, milo proseč Marijo, naj vendar Ona vzame naju in naš dom pod svoje materinsko varstvo. Obljubila sem ji javno zahvalo, ako skozi pet let ne bo več nobenega hudobnega obiska. — Marija me je uslišala: preteklo je že več let, kar uživava mir. S hvaležnim srcem izpolnujem zdaj dano obljubo. *Neimenovana* iz Kozjega. —

Tisočera hvala Mariji za brezštevne dobrote, ki mi jih je izkazala in za večkratno pomoč v stiski in trpljenju. Le pojdite vsi zaupno k Mariji, — pri njej boste našli varstvo in rešitev! *K. F., Sv. Andraž v Slov. goricah.* —

Iskreno se zahvaljujem Mariji Pom., bl. Janezu Bosku, Mali sv. Tereziki in sv. Antonu Pad. za večkrat uslišane prošnje, posebno še v neki kočljivi zadevi. *Kovač Jožefa, Sv. Anton na Pohorju.* —

Za razne uslišane prošnje se še zahvaljuje Mariji in jo prosijo še nadalje varstva in pomoči: *Z. J., Krasine, — Sp. F. J., Križevci, — Kucler Terezija, Ljubljana, — Arko Marija, Ribnica, — Proj Antonija, Zg. Bitnje, — N. N., Prevorje, — Ulbl Josipina, Sevnica, — Hribšek Marija, Trbovlje, — A. L., Fajhte (Planina pri Sevnici).*

F. J., Spindler, Križevci pri Ljutomeru, se zahvaljuje Mariji Pomočnici in don Bosku za večkratno uslišanje in se priporoča še v nadaljnjo priprošnjo in pomoč.

A. K., Slat. Radenci, se zahvaljuje Mariji Pomočnici za številne milosti.

G. H. se zahvaljuje Mariji za vse dobrote, ki ji je izkazala in se še priporoča za pomoč v hudi stiski. Prosi še za neko posebno milost in se priporoča duhovnim osebam, da se je spomnijo v molitvi. — *N. V.* iz Štange se priporoča Mariji v težki družinski zadevi: Marija, izprosi nam sveti mir! — *H. Fr.* iz Rakitnice priporoča Marijinemu varstvu in njeni mogočni priprošnji svojega moža v Kanadi.

Neimenovana iz ribniške doline se zahvaljuje Mariji za naglo ozdravljenje svoje bolne sestre. — *Gorjup Ivana* iz Vojnika se najprisrčneje zahvaljuje Mariji Pom. za ozdravljenje hude bolečine na

roki po opravljeni devetdnevnic. — *Kramberger Jurij,* Marija Snežna, se zahvaljuje Mariji za ozdravljenje svoje na smrt bolne matere. — *Krže Marija,* Kompolje, se zahvaljuje Mariji Pom., bl. Janezu Bosku in drugim sv. priprošnjikom za milostno pomoč v nevarni bolezni (v 3 težkih operacijah). — O dobra nebeška Mamica, kako naj se Ti zahvalim, nevredna hčerka, za dobljeno zdravje? Zastonj bi iskala primernih besedi, — zato sprejmi te vrstice, ki prihajajo iz hvaležnega in vdanega srca! *Rozika Romihova, Št. Vid pri Planini.* — Najiskrenejša zahvala Mariji Pomočnici in bl. Janezu Bosku za ljubo zdravje mojih otrok. Marija, pomagaj mi še v drugi težki zadevi! *N. B., Pilštanj.* — Bodi tisočkrat zahvaljena, dobra, usmiljena Mati! Kadar sem se k Tebi obrnila z zaupno prošnjo, me nisi nikdar zavrnila! Bodi nam še v naprej Varuhinja in Pomočnica ter nas pripelji v sveti raj! *Ž. R., Kompolje.* — *K. M. (Veržej)* in *M. R. (Rajhenburg)* se zahvaljujeta Mariji za pomoč v bolezni in se ji priporočata v popolno ozdravljenje. — Za prejeta ljubo zdravje se še zahvaljujejo Mariji in se priporočajo še nadalje njenemu materinskemu varstvu in milostni pomoči: *Gubenšek Marija, Lesično (Pilštanj), — Javoršek Rezika, Svibno, — Neimenovana, Ljubljana, — Remic Marija, Dobrova pri Ljubljani, — Oberč M., Raka, — Sch. F., Št. Ilj.* —

Marija Pomočnica in bl. Janez Bosko, varujta našo salez. družbo, našo drago domovino, našo sveto vero v vseh stiskah in težkih trenutkih!

Tudi naš bl. Ustanovnik Janez Bosko rad pomaga:

Imela sem večkrat prav močne živčne napade, tako da sem bila vedno v veliki nevarnosti, da se mi pripeti kaj hudega. Zaupno sem se zatekla k bl. Janezu Bosku in začela opravljati devetdnevnic. Od tedaj se mi je stanje znatno zboljšalo. Upam pa, da bom popolnoma ozdravela, saj ne bom prej nehala zaupno prositi. Don Bosko, zaupam vate, po Mariji Pomočnici mi izprosi milost popolnega zdravlja! *Lampret M., Vojnik.* —

Prisrčna hvala bl. Janezu Bosku za milostno pomoč v hudi bolezni: nogo sem si bila močno poškodovala, pa mi je na don Boskovo priprošnjo hitro ozdravela. Obljubila sem mu javno zahvalo v Vestniku. *Cesar Marija, Semič.* —

Izdaja salezijanski inspektorat na Rakovniku v Ljubljani.

Uredil dr. FRANJO KNIFIC. — Odgovoren za salezijansko tiskarno PAVEL ALFONZ.

† Rantaša Tomaž

Na Svečnico je mirno v Gospodu zaspal naš dobri Tomaž. Rodil se je v župniji Sv. Jurja ob Ščavnici. — V mladih letih je sanjal o sreči redovnega življenja. Radi slabega zdravja ni mogel uresničiti svoje srčne želje. Zato se je posvetil kmetijstvu in skupaj s sedaj še živečo sestro je dolga leta kmetoval.

Vezalo ga je iskreno prijateljstvo z Antonom Pušenjakom v Veržeju. Oba sta bila prežeta s Kristusovim duhom, goreča Marijina častilca in želela sta premoženje obrniti v dobre namene. Po zaslugi prelata dr. Kovačiča se je njuna želja končno uresničila.

L. 1912 so na posestvu — takrat že pokojnega Pušenjaka — pričeli zidati salez. zavod Marijanišče. Naš dragi Tomaž je tedaj prodal svojo kmetijo, izkupiček daroval Marijanišču in tako postal soustanovitelj zavoda. Preselil se je v Marijanišče, kjer je preživel 20 let bogovdanega in delavnega življenja. Ni hotel uživati zaslužnega pokoja, ampak je delal in se trudil od ranega jutra do poznega večera. Vsa okolica je poznala neutrudljivega vrtnarja — strica Tomaža.

Če pri kom, se je uresničil pri njem pregovor: „Kakršno življenje, taka smrt.“ Vse njegovo življenje je bila neprestana priprava na smrt. Od mladih let je bil goreč častilec Matere božje. Bil je otroško vdan Mariji; širil je njeno češčenje in najrajši je govoril o Mariji in njenih božjih potih. Daleč naokrog je poznal vsa Marijina svetišča. Romal je v Jeruzalem, v Rim in v Lurd celo večkrat. Imel je lepo zbirko knjig, ki govore o Marijinem češčenju in bil je v servitskem tretjem redu. Oltar Žalostne Matere božje v Marijanišču, tri Marijine kapelice v bližnji okolici in lep Marijin kip v župnijski cerkvi sv. Jurija so trajen dokaz njegove ljubezni do Marije.

Naš Tomaž je bil pristna slovenska korenina. Molil je in delal. Oboje mu je bilo enako ljubo in drago. Bil je skrben, delal je kot da bi mislil vedno živeti, a živel je tako, da je bil vsak čas pripravljen na odhod v večnost. Zato je bila njegova smrt prehod v pristan miru, rojstni dan večnega življenja.

Gospod, daj mu večni pokoj!

ZELO VAŽNO!

DUHOVNE VAJE

ZELO VAŽNO!

Večkrat so nas že prosile sotrudnice z dežele, da bi priredili zanje duhovne vaje na Rakovniku. Radi bi ustregli, pa je bilo vedno preveč ovir: ni bilo prostora v zavodu, da bi se mogle udeleženke nemoteno posvetiti le skrbi za svojo dušo in duh. prenovljenju. — Vse drugače bo, ko bomo imeli svojo »romarsko hišo«, ki bo služila tudi za dom duh. vaj! — Pa vendar tako dolgo nočemo odlašati z duh. vajami, saj so dandanes tako nujno potrebne, da prenovimo sebe, da prenovimo naše domove, naše vasi in mesta in vso našo domovino, da se utrdimo v veri v Kristusa in v njegovi sveti službi. Zato hočemo prirediti duhovne vaje od 18. do

22. marca v domu Brezmadežne v Mali loki pri Ihanu (p. Domžale). To bodo naše salezijanske duhovne vaje, za vas, dekleta - sotrudnice! — Kar ste nas prosile že toliko časa, Vam bo zdaj ustrezno. Ne zamudite ugodne prilike! Ne prezrite časa izredne milosti, ki Vam jo ponuja Gospod!

Priglasite se takoj pri *vodstvu sotrudstva na Rakovniku!* Ako bo veliko priglasenih, je možno, da duh. vaje ponovimo v aprilu in da jih priredimo tudi za žene - sotrudnice. Prenovimo sebe in naš narod v duhu bl. Janeza Boska. Od duhovne prenovitve je odvisna srečna bodočnost vsakega in vseh.

PRVA ŠTEVILKA VESTNIKA je kljub večji nakladi popolnoma pošla, ker se je priglasilo mnogo novih naročnikov.

Novo!**Dr. FRAN****Novo!****KNIFIC**

ŠMARNICE MARIJE POMOČNICE

Prazno je človekovo prizadevanje brez božjega blagoslova, brez božje pomoči, brez božjega sodelovanja. O tem je bil don Bosko sam docela prepričan, zato se je imenoval le orodje v rokah božjih. Njega se je Bog po svoji deviški materi Mariji poslužil, da je z njeno pomočjo ustvaril prav iz nič toliko naprav, da se se čudili celo njegovi najbližji.

O tem Marijinem sodelovanju in pre-mnogokrat prav čudežnem sodelovanju nam pripovedujejo „Šmarnice Marije Pomočnice“. Zanimive so že radi tega, ker ni v njih golih, ampak so te šmarnice po-vite v šopek živih zgledov in čudovite

Marijine pomoči. Prepričani smo, da jih bo vsak z zanimanjem prebiral in se bo vnel v ljubezni do velike naše Pomočnice. Te pomočnice potrebujemo posebno da-nes, ko nastajajo tako viharne časi za našo sveto vero. — Marija je bila skozi stoletja pomočnica kristjanov in tako nam bo tudi zdaj ob težki uri, ko se nam ne obeta nič dobrega.

Sezite po knjigi, krepila vas bo v veri in zaupanju do Marije Pomočnice. — Sta-nejo pa Šmarnice Marije Pomočnice lepo broširane samo 12 Din, lično vezane 18 Din. (Po pošti 1 Din več). — Knjiga ima 260 strani.

„ZVEZA LJUBEZNI“ je pošla. Pri-pravljamo lepo, novo predelano izdajo, ki bo obsegala poleg 9 služb tudi gin-ljiva premišljevanja o Srcu Jezusovem.

LUČ Z GORA. Iz življenja mladega fanta.

Spisal Fr. Weiser, D. J. Poslovenil Jože Jagodic. S šestimi slikami. Založila Jugo-slovsanska knjigarna v Ljubljani. Cena broš. izvodu 15 Din, vez. Din 22. — Ni kmalu povesti, ki bi bila tako sodobna in tako fantovska, kakor »Luč z gora«. Mlad študent, ki ima verne starše, pride iz lepih sončnih gorskih krajev v vlemesto. Vse mu je tuje, neumljivo. Njegovi tovariši bi ga radi spravili za seboj na kriva pota.

Življensko resnično in psihološko globoko nam riše pisatelj boje mlade duše, ki pri vseh preračunanih zapeljevanjih ohrani čistost in vero neoskrnjeno. Pri tovariših začne njegova fantovska pobožnost in od-ločnost imponirati, njegov ugled raste. O Marijini kongregaciji začno govoriti s spoštovanjem. Vsem, ki še niso popolno-ma pokvarjeni, je ta mladi fant močna opora v borbi za krepost. - Kako lepo je pisatelj orisal ljubezen do domačih pla-nin, do matere, do domačih krajev in lju-di! Kakor da bi čital zgodbe našega stu-denta, ki se ustavlja brezverskemu toku. Prevod je uglajen, lep. Za dijake in dru-ge fante prav lepo darilo.

PRAZNIK SV. FRANČIŠKA SALEŠKEGA NA RAKOVNIKU

Ta dan smo obhajali praznik svojega patrona. Dopoldne je opravil slovesno sveto mašo preč. g. dr. Ciril Potočnik, pred sveto mašo pa je v lepem govoru očrtal delovanje sv. Frančiška Saleškega med protestanti.

Popoldne ob 6. nas je počastil s svojim prihodom naš preuzvišeni gospod knezo-škof Dr. Gregorij Rožman. V lepem, pol-ljudnem govoru je naglašal, kaj je za nas presveta evharistija. Cerkev je bila polna in so zbrani napeto poslušali njegov umerjen in krepak govor. — Ta dan smo

imeli izpostavljeno Najsvetejše. Po slove-snih litanijah in blagoslovu je preuzvišeni sam želel iti med dečke. Obiskal je vse. Vsem je povedal spodbudno besedo; naj-bolj pa mu je bilo všeč v cerkvi skupno cerkveno petje, za katero se je tako zav-zel. — Tudi naše bogoslovce, ki jih imamo letos na Rakovniku 36, je počastil s svo-jim obiskom in tudi njim privoščil lepo besedo. Ti so mu zapeli dve pesmici, na-kar je podelil svoj pastirski blagoslov in zadovoljen odšel domov. Za njegovo na-klonjenost mu ostanemo vedno hvaležni.

Ako je naslovnik umrl ali spremenil bivališče, vrnite list na:
Vodstvo salez. sotrudstva - Rakovnik, Ljubljana